అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 2009

లక్ష్యము

విషయసూచిక

సత్యము అంతటా నిశ్శబ్దం. ఆ నిశ్శబ్ద హృదయ కుహరంలో వెలుగుతోంది ఆరనిజ్వాల. సమగ్ర దివ్యజ్ఞాన జీవనానికి అది జ్వలిత జ్వాల.

— శ్రీమాత

ఓ జీవాత్మా! హర్షోల్లాసాల కప్పుడే ఇది సమయం కాదు

ఎవరైనా ఆత్మతో ఏకం కావాలని, అది తన జీవితాన్ని శాసించాలని ఆశించి, అవసరమైన అంతరంగ యత్నంతో తన ఆత్మను కనుగొనాలనుకోవటం ఒక అద్భుతమైన అతీత స్థితిని పొందే అనుభవం. కాని దాని ఫలితంగా తరచుగా జరిగేదేమిటంటే, దానిని అందుకున్న తరుణంలో ప్రథమంగా అంతరంగవాణిగా తమకు తాము, "ఇప్పుడు ఇక నాకు కావల్సినది పొందాను, అనంతమైన ఆనందం అందుకున్నాను!" అని చెప్పుకుంటూ, ఏ విధంగానూ ఇక దేనితోనూ సంబంధం లేకుండా ఉండిపోతారు.

వాస్తవానికి ఈ అద్భుతాన్ని కనుగొన్నవారందరిలో చాలామందికి ఇదే జరిగింది. అందులో కొంతమంది ఆ అనుభవాన్ని సూత్రీకరించి, సాక్షాత్కారం పొందే సిద్ధాంతంగా తయారుచేసి ఈ విధంగా చెప్పారు, "అది నీవు అందుకోగలిగిన నాడు, అంతా పూర్తి అయినట్లే, ఇంక చేయవలసినదేమీ లేదు, నీ లక్ష్యాన్ని చేరుకున్నావు, అదే నీకు ఆఖరి మజిలీ."

చెప్పాలంటే, మరింత పురోగమనానికి చాలా ధైర్యం కావాలి; ఆతడు కనుగొన్న ఈ ఆత్మ తప్పకుండా శౌర్యప్రతాపవంతమైన యోధాత్మ. అది తన అంతరంగ ఆనందంతో ఏమాత్రం సంతృప్తి చెందదు, పరితప్త హృదయంతో ఉన్న ఇతరులు కూడా తాను చేసినట్లుగా అదే విధంగా ప్రయత్నించితే ముందూ వెనుకగా ప్రతివారూ ఆ స్థితికి చేరుకుంటారనే భావనతో సమాధానపడి ఉండదు, లేదా, ఇంకాస్త ఉన్నతంగా, ఈ స్థితిలోని అంతరంగ వివేకంతో 'చాలా ఉపకారబుద్ధి'తో, 'అత్యంత జాలిగుండె' తో ఇతరులు దానిని చేరుకునేందుకు సహాయం చేయవచ్చు. అలా ప్రతివారూ దానిని అందుకున్నప్పుడు, బహుశా, అదే ప్రపంచానికి ముగింపు అవుతుంది, బాధలనేవి వద్దు అని అనుకునేవారికి అది చాలా హాయి కలిగించే విషయమే కదా!

అయితే ఇక్కడ ఒక మెలిక ఉంది. పరమేశ్వరుడు తనను తాను సృజించుకున్నప్పుడు, ఆయన ధ్యేయం, ఆయన కోరుకున్నది కచ్చితంగా అదేనని నీవు అనుకుంటున్నావా?

(నిశ్శబ్దం)

దాని పర్యవసానం అదే అయినట్లయితే, ఈ సమస్త సృష్టి, ఈ బ్రహ్మాండమైన విశాల విశ్వం ఒక విధమైన వెగటు పుట్టించే హాస్యప్రక్రియగా కనపడుతుందే కాని మరొకటి కాదు. తప్పించుకుపోవటానికే అయితే అసలు మొదలుపెట్టడం ఎందుకు? ఇంత సంఘర్షణ చేసిన దాని ఉపయోగం ఏమిటి? ఒక విధంగా, కొంతమటుకు బాహ్యంలో దుఃఖదాయకంగానూ, నాటకీయంగానూ కనపడేటటువంటి దానిని సృష్టించింది నీకు కేవలం బయటపడే పాఠం చెప్పడానికే అయితే, అసలు మొదలు పెట్టకపోవడమే మంచిది కదా!

కాని, ఎవరైనా విషయాల లోతులకు పోగలిగితే, తమ అహంకారబుద్ధినే కాక, అహాన్నే తీసిపారవేసినట్లయితే, ఏమాత్రం దాపరికం లేకుండా, వారు తమను తాము, సమస్తాన్ని ఏమీ ఆశించని రీతిలో పూర్తిగా అర్పణ చేసుకోగలిగితే, అప్పుడే వారు ప్రభువు ప్రణాళికను అర్థం చేసుకోగలుగుతారు. అప్పుడు వారికిది వెగటుపుట్టించే హాస్యప్రక్రియ కాదని, పైకి పోయినకొద్దీ కొంతమటుకు ఏటవాలయిపోయే మళ్ళీ మళ్ళీ చుట్టి చుట్టి తిరిగి మొదటికే చేరే వంకరటింకర మార్గం కాదని తెలుస్తుంది. దానికి విరుద్ధంగా, అస్తిత్వంలో ఉండే ఆనందాన్ని, సౌందర్యాన్ని, ఉన్నతిని, దివ్యజీవనంలోని వైభవాన్ని, ఆ ఆనందం, ఆ సౌందర్యం, ఆ ఔన్నత్యపు శాశ్వతమైన వృద్ధిని, శాశ్వతమైన పురోగతిని ఈ సమస్త సృష్టికి తెలియచెప్పడానికేనని తెలుస్తుంది. అప్పుడు ప్రతిదీ ఒక పరమార్థాన్ని సంతరించుకుంటుంది. అప్పుడు ఇంత సంఘర్షణకు లోనయినదానికి, ఇంత కష్టపడినదానికి ఎవరూ చింతించరు. వారికి లక్ష్యాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకోవాలనే అత్యుత్సాహం మాత్రం ఉంటుంది. ధ్యేయాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకోవాలనే, జయం పొందడం తథ్యమనే ధృఢవిశ్వాసంతో వారు అందులో అమాంతం, మరే ఆలోచనే లేకుండా దూకుతారు.

కాని దానిని తెలుసుకోవాలంటే, తప్పనిసరిగా అహంభావం లేకుండా ఉండాలి, తప్పనిసరిగా తనలో తాను వేరే అస్తిత్వమైపోకుండా, పరమోత్తమమైన మూలంతో తెగత్రెంపులు చేసుకోకుండా ఉండాలి. అదే తప్పనిసరిగా చేయవలసినది. తన అహంకారాన్ని వదలుకోవాలి, అప్పుడు వారు సరైన లక్ష్యాన్ని తెలుసుకోగలుగుతారు, ఇది మాత్రమే సరైన పద్ధతి.

పనికిరాని వస్త్రాన్ని వదిలించుకున్నట్లుగా, అహంకారవిసర్జన జరగాలి. ఆ ఫలితం కోసం, ఎన్నో కష్టనష్టాలను తప్పనిసరిగా ప్రయత్నపూర్వకంగా చేసి భరిం

చవచ్చు. అలా చేస్తే, అతడు మార్గంలో ఒంటరి బాటసారి కాడు. విశ్వాసం ఉంటే వారు సహాయం పొందుతారు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నకృష్ణ

మన తక్షణ గమ్యం

మానవజీవి యొక్క సాధారణ జీవనం కొంతవరకు అస్థిమితము. కొంత చపలత్వముతో కూడిన అదుపుతప్పిన ఆలోచనలు, అవగాహనలు, అనుభూతులు, భావోద్రేకాలు, కోరికలు, భోగాలు మరియు చాలావరకు సంప్రదాయబద్ధంగా, చర్వితచర్వణంగా కొనసాగే కర్మల సమహారంగా వుంటుంది. వాటి శక్తిగాని, స్వయం అభివృద్ధిని సాధించే సత్తాగాని పాక్షికం మాత్రమే. వీటికంతా వట్టి బూటకపు అహం భావమే కేంద్రంగా ఉంటుంది. ఈ కార్యకలాపాల ఉమ్మడి ఫలితంగా అంతరంగంలో ఒక అభివృద్ధి ఉదయిస్తుంది. అది ఆ జీవితంలో పాక్షికంగా మాత్రమే వ్యక్తమై క్రియారూపం దాల్చి, మరికొంత భాగం భావిజీవితాలలో పురోభివృద్ధికి బీజంగా పరిణమిస్తుంది. ఈ విధంగా జరిగే చైత్యపురుషుడి యెదుగుదల, విస్తరణ, వికసిత మయ్యే ఆత్మవర్చస్సు, మరింత సమతుల్యమైన అంగాంగ అభివృద్ధి అనునవే మానవుని ఉనికిలోగల పరమార్థం మరియు సమగ్ర సారాంశం. అందులకే చింతన, సంకల్పము, భావన, ఆకాంక్ష, కర్మ, అనుభవాలతో ఒక అర్థవంతమైన చైతన్యాభివృద్ధిని పొంది, చివరకు ఒక మహోన్నతమగు దైవికమైన ఆత్మాన్వేషణకు దారితీయుట కొరకే మానసికజీవియగు మానవుడు ఈ భౌతికకాయంలోకి ప్రవేశిస్తాడు. మిగిలినదంతా కేవలం దోహదకారకము, అప్రధానము లేక అనూహ్యము, నిరర్థకమైనవే. మానవప్రకృతి యొక్క పరిణామాన్ని, అభివృద్ధిని లేక అతని అస్తిత్వాన్ని, ఆత్మను అంచెలంచెలుగా ఆవిష్కరించి, వికసింపజేసి దర్శింపజేయుటకు సహాయపడి పరిరక్షించుటయే అవసరమైన అంశము.

మన యోగానికి నిర్దేశింపబడిన లక్ష్యం: మానవుని ఉనికికి ప్రధానమైన ఈ సర్వోన్నత గమ్యాన్ని వేగవంతం చేయుటయే. ప్రకృతి సాధారణ పరిణామ క్రమంలో మందకొడిగా, అస్పష్టంగా జరిగే అభివృద్ధిని ఈ ప్రక్రియ అతిక్రమిస్తుంది. కార

ణం, సాధారణ పరిణామం యొక్క చెప్పుగోదగిన ఫలితం, అసందిగ్ధంగా తెర చాటు అభివృద్ధిగానే ఉంటుంది. ఇందుకు కారణం కొంతమేరకు వాతావరణ ఒత్తిడి, మరికొంత మేరకు మిడిమిడి జ్ఞానం. దీనికి తోడు, ప్రయత్నం ధృఢసంకల్పంతో కూడినదైనా ప్రకాశవంతమైనది కాకపోవుట, ఉన్న అవకాశాలు పూర్తిగా వెలుగులోకి రాకపోవుటయే కాక వాటి వినియోగం కూడ అరకొరగా సాగి పొరపాట్లు, తప్పిదాలు పునరావృతమగుటయే. ఇందులో చాలా భాగం ఆకస్మిక ఘటనల కారణంగానో, పరిస్థితుల ప్రభావం వల్లనో, మార్పులు చేర్పుల వల్లనో జరిగినట్లుగా పైకి కనిపించినా, తెరమరుగున వున్న ఒక నిగూఢ దైవిక జోక్యం ఉంటుంది. యోగంలో ఇట్టి అస్పష్ట వక్రగతిన సాగే పీత నడకకు బదులు, మనలను నిర్ణీత గమ్యానికి ఎంత మేరకైనా తిన్నగా కొనిపోగల శీఘ్రతరమైన, చైతన్యవంతమైన, స్వయంచోదిత పరిణామ ప్రక్రియను అమలుపరుస్తాం.

ఒక విధంగా ఆలోచిస్తే అవధులు లేని అనంతమే అంతిమ గమ్యమేమో నన్నట్లుగా నిరంతర పురోగమనం చెందుతుండే లక్ష్యం గురించిన ప్రస్తావన పొరపాటు గావచ్చు. అయినప్పటికీ, మనం ప్రస్తుతానికి సాధించిన దానికన్నా మిన్నయైన దానిని మరియు మనిషిలోని ఆత్మ ఆకాంక్షించదగిన ఒక విభిన్న లక్ష్యాన్ని మన తక్షణ గమ్యంగా భావించవచ్చు. మనకి లక్ష్యంగా నిర్దేశించుకోవలసినది — a growth into a divine consciousness — దివ్యచేతనలోనికి వికసనం. ఒక ఉన్నతమైన విశాలమైన అస్తిత్వస్థితిలోకి ఆరోహించి, శరీరభాగాలను పరివర్తన చెందించుటకు తిరిగి అవరోహించే అవకాశం యేర్పడుతుంది. ఒక విముక్తి నొందిన ఆత్మగానూ, ఒక పరిపూర్ణత చెందిన శక్తిగాను రూపొందించగల విస్తారమైన ప్రదీప్తచైతన్యం సాధ్యమౌతుంది. ఇది వ్యక్తిని అధిగమించి మరింతగ వ్యాపించగలిగితే, ఒక దివ్య మానవకోటినో, లేదా ఒక వినూత్న ఒక అతిమానసస్థాయి కెదిగిన మహోన్నత మానవజాతిని కూడ యేర్పరచగలదు. ఇలాంటి క్రొత్త జన్మనే మన లక్ష్యం చేసుకోవాలి. ఒక దివ్యచైతన్యం లోకి యెదుగుట, ఆత్మతోపాటు సమగ్రంగా, మన ప్రకృతిలోని అన్ని విభాగాలు దివ్యత్వంగా మారుటయే ఈ యోగలక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

సృష్టి అంటే ఏమిటి?

ఏ శక్తి ఒక ఉనికిగా (Existence) ఏర్పడి నడిపిస్తూ, సృష్టిస్తూ పనిచేస్తూందో దాని చైత్యపురుషుని నిర్మలానందం వల్లనే మనం ఏర్పడుతున్నాము. అదే మన చేతలకు, మనోభావాలకు, చిత్తవృత్తులకు ఆధారభూతము; మన చర్యలకు, మన అనురూపతకు, మన సృజనాత్మకతకు కారణము, అర్థము, గమ్యము.

ఒక కవి, చిత్రకారుడు, గాయకుడు సృజనాత్మకంగా పనిచేస్తున్నారంటే అక్కడ కొత్తగా తయారుచేస్తున్నది ఏమీ లేదు, తమలో అవ్యక్తంగా దాగి ఉన్న శక్యతకు వికాసం కల్పించి ఒక వ్యక్తరూపాన్ని ఇస్తున్నారన్నమాట. అదే విధంగా ఒక తాత్త్వికుడు, రాజనీతిజ్ఞుడు, యంత్రకారుడు (mechanic) తమలో దాగి ఉన్న సమర్థతకే ఒక ఆకృతినిస్తారు. ఈ విధంగా వారిలో ఉన్నది బహిర్గతమై ఆకృతి పొందినప్పటికీ వారు మాత్రం వారుగనే ఉంటారు. ఈ ప్రపంచమూ, దానికి ఆధారమైన శాశ్వత మూలతత్వమూ (the Eternal) కూడా ఇంతే.

సృష్టి, లేదా ఉత్పన్నత కూడా ఈ ప్రకారంగా ఏర్పడిన స్వయం అభివ్యక్తతే, బీజములో నుంచి అందులో అంతకు పూర్వం ఉన్నదే ఉత్పన్నమవుతుంది; అందులో ఉంటూ, ఆకృతి కావాలని సంకల్పించుకొని సంభవనీయతలోని ఆనందం కోసం ఏర్పాటు చేసుకుంది.

మూల బీజద్రవ్యంలో తన నుంచి ఉత్పన్నమయే జీవికి సంబంధించిందంతా ఉంచుకుంటుంది. ఆ విధంగా భారంతో, స్వీయజ్ఞానం కలిగిన రహస్యశక్తి తన ఆకృతిని ఆవిష్కరించడం కోసం ఓపలోని తపనతో కష్టపడి ఆ బాధ్యత నిర్వర్తిస్తుంది.

మానవుడు మాత్రం తనలోని దాన్ని బాహ్యంగా సృజించినప్పుడు తనకూ, తనలో పనిచేసే శక్తికీ, తను పనిచేసే పదార్థానికీ భేదం ఆపాదిస్తాడు. వాస్తవానికి ఆ శక్తీ తనే, ఆ శక్తి వాడిన వ్యక్తిగతమైన చైతన్యమూ తనే, అది వాడిన పదార్థమూ తనే, ఆ పర్యవసానరూపమూ తనే.

ఇంకో రకంగా చెప్పాలంటే ఒకే అస్తిత్వము, ఒకే శక్తి, ఒకే ఆనందం అనేక అంశాలపై కేంద్రీకృతం అయి ఉంటూ "ఇదే నేను" అనుకుంటూ వివిధమైన స్వీయ

ఆకృతుల కోసం అనేక రకాలుగా పనిచేస్తుంది.

అది ఏమి కావాలని కోరుతుంది?

అది తయారు చేస్తున్నది తననే, తనను తప్ప దేనినీ కాదు. అదొక రూపకముగా, ఒక లయగా తన అస్తిత్వం కోసం సాగుతుంది. అదే చైతన్యశక్తి, అస్తిత్వంలో ఆనందము.

ఈ విధంగా ప్రపంచంలోకి వచ్చిన ప్రతిదీ కోరేది ఇదే. ఒక ఉనికి, అనుకున్న ఆకృతి పొందటం, అందులోనే అభివృద్ధి కావడం, వికాసం పొందడం, పాదుకొలుపుకోవడం, పెంపొందడం, చైతన్యాన్ని నిరవధికంగా సాధించి దానిలోని శక్తిని స్వాధీనం చేసుకోవడం, అక్కడ స్థావరం ఏర్పరుచుకోవడంలోని ఆనందం పొందడం, అనుకున్న ఆకృతిలో ఆనందం, చైతన్యపు లయలోని ఆనందం; ఇంకా శక్తిచాలనలో ఆనందం, ఆ పరచైత్యశక్తి, పరతత్వం, తన అంతరాంతరాల్లోని పరమానందం ఏ అభిప్రాయంతో సూచించినా, అది ఏ దిశలోనైనా, ఏ విధంగానైనా దాన్ని అతిశయింపచేసి ఛిత్ శక్తి ఆనందాలను పరిపూర్ణం చేయడమే అది కోరుతుంది.

గమ్యం ఏమిటి?

ఒక లక్ష్యమనేది ఉంటే దాన్ని పరిపూర్తి చేయడానికుండే అవకాశాలను బట్టి దాన్ని నెరవేర్చడమే గమ్యము, — ఒక వ్యక్తిలో అయితే ఆ వ్యక్తి మొత్తం అతని భాగాలన్నిటిలో పరిపూర్ణత — తన స్వయంభువత్వం, తన శక్తీ, చైతన్యమూ, తన ఆత్మానందమూ.

అయితే తన వ్యక్తిగత పరిధిలో అతని చైతన్యం కేంద్రీకృతంగా ఉన్నంతవరకూ ఈ పరిపూర్ణత్వం సాధ్యం కాదు. పరిమితత్వంలో అప్రమేయ పరిపూర్ణత సాధ్యం కాదు. దానిక్కారణం పరిచ్ఛిన్నతలోని స్వకీయభావనకి అప్రమేయ మనేది తెలియనిదే అవుతుంది.

కాబట్టి ఒక వ్యక్తికి చేరవలసిన గమ్యం ఏదైనా ఉంటే అది నిరవధిక చైతన్యం తనలో వెలువరించుకొనుటయే. ఆత్మవిజ్ఞానం, ఆత్మసాక్షాత్కారం ద్వారా సత్యస్వరూపాన్ని తనలో దర్శించుకున్నప్పుడు అపరిచ్ఛిన్న చైతన్యాన్ని తెలుసుకోగలడు.

ఇంకా జీవంగా, చైతన్యంగా, ఆనందంగా ఉండే ఆ పరమాత్మేననీ, పరిమితం అనేది ఒక ముసుగు అని, ఆ పరమసత్యం వివిధ రకాల వ్యక్తీకరణ కోసం వాడే సాధనం మాత్రమేనని తెలుస్తుంది.

విశ్వప్రహేళిక

ఈ విధంగా ఆనంత రోదసిలోనూ, అనంతకాలంలోనూ విస్తరించి ఉన్న ఆ సచ్చిదానందుని కేళీవిలాసాన్ని బట్టి చూస్తే పదార్థసాంద్రతలోనూ, దాని అసంఖ్యాక విభజనలోనూ చైతన్యం దిగి విలీనమైనట్లు తెలుస్తుంది. లేనట్లయితే ఇంతటి నిరవధిక వైవిధ్యం కనిపించదు. తరువాత స్వీయబంధితమై ఉన్న ఒక శక్తి సజీవ ఆకృతిగా, ఒక ఆలోచనా జీవిగా ఆవిర్భవించడం, చివరికి ఆ జీవి విముక్తి పొంది తనను తాను తెలుసుకోవడం: తాను విశ్వకేళిలో ఉన్న ఆ అప్రమేయవరదుని స్వరూపమనీ విడుదలైన తాను తిరిగి అవధుల్లేని ఆ సచ్చిదానందస్థితిని చేరుకోవడమేననీ. అది గోప్యంగా, వాస్తవంగా, శాశ్వతంగా ఉండే స్థితి. ఇదే త్రిగతిత్రయము (the triple movement) ప్రపంచమనే చిక్కుముడికి పరిష్కారం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి: ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి)

మనం చేరాలనుకున్న లక్ష్యానికి సూత్రం

దివ్యమైన శరీరంతో దివ్యజీవనము.

శ్రీఅరవిందులు

అంతిమ గమ్యం అనే భావన ఎండమావియే

(శ్రీఅరవిందుల 'ఈశ' ఉపనిషత్తు – విశ్లేషణ నుండి)

1) బ్రహ్మముయే గమ్యం. అదియే ఆరంభము, అంత్యము, ఇంకా సర్వచలితచాలనాలకు ఫలితాలకు అదే కార్యకారణసంబంధం కాబట్టి.

2) అయితే ప్రకృతి చలనంలో అంతిమ గమ్యమనే భావన, ఒక భ్రమ మాత్రమే. ఎందుకంటే బ్రహ్మము అనంతము, నిరపేక్షము. దైవము, దేవతలు..., సర్వభూతములు దాని చేరుకునేందుకు శ్రమపడి సాధించిన ప్రతిగమ్యంలోను – ఆ బ్రహ్మము ఇంకా ముందుకు సాగిపోతూన్నట్లు సుదూరంలో ఇంకా, సాధింపబడవలసినదిగానే ఉన్నట్లు, కనుగొన్నారు. ఈ విశ్వంలో మన సాపేక్ష చైతన్యానికి కనిపించేదేదీ కూడా, 'తత్', పరిపూర్ణం కాలేదు. అదంతా, ఆ తెలియబడని దానికి (పరబ్రహ్మానికి) సంకేతం మాత్రమే.

3) సర్వమూ, పరబ్రహ్మము చేత ముందుగా సాధింపబడే ఉన్నాయి. ఇతరులలో... సర్వభూతములలో కలిగే చలితచాలనాలన్నీ, దివ్యప్రకృతి కారణంగా, దేశకాలాలలో కార్యకారణ సంబంధంచేత బ్రహ్మము యొక్క స్వాయత్తములోనే ఉంటూ ప్రవర్తింపబడుతూన్నవే.

4) తన "విశ్వసత్త" లో, "బ్రహ్మము" దివ్యచలనమును అధిగమిస్తుంది. కాలాన్నీ అధిగమిస్తూ, భూత, భవిష్యద్వర్తమానాలను, ఏకకాలంలో, తనలోనే నిక్షిప్తం కావించుకుని ఉంటుంది. మన మనుకునే కాలాన్ని అది అధిగమించిపోదు. జీవి, జీవించి ఉండే – దేశకాలాలను అధిగమిస్తుంది. రూపము లన్నిటినీ తనలోనే ఇముడ్చుకుని ఉంటుంది – కాకతాళీయంగా, కార్యకారణసంబంధ లేకుండానే. అది (బ్రహ్మము) మనం ఊహించే అఖండ వ్యాప్తంగా ఉన్న స్థలాన్ని దాటిపోదు. అదే విధంగా ఈ బ్రహ్మము, కార్యకారణ సంబంధాని కతీతంగా, అన్ని సంఘటనల కారణాలను, స్థితిని, అంతర్నిహితశక్తులను, సంభావ్యతలను, స్వేచ్ఛగా తనయందే నిక్షిప్తం చేసుకుని ఉంటుంది. కార్యకారణబంధాలచే బంధింపబడదు. ఆ బంధాలన్నీ ఈ విశ్వంలోనే. జగత్తులో వేర్వేరుగా ఉండే వ్యక్తుల, వ్యక్తిత్వాలవల్ల సాధింపబడక పూర్వమే, సర్వభూతభవోద్భవుడైన బ్రహ్మమందు సాధింపబడే ఉంటాయి.

5) అయితే ఈ కదలికలలో 'దాని' (బ్రహ్మము) యొక్క ఉద్దేశమేమై ఉంటుంది?

విశ్వజీవితంలో ఆ బ్రహ్మమే — చైతన్య సత్వమూర్తులుగా రూపొంది, వీటి ద్వారా ఒక లయ, సామరస్యము సిద్ధింపచేస్తుంది. ఇది అవ్యక్తుడైనవానికి, సంకేతంగా వ్యక్తీకరించే సూత్రం. అవ్యక్తుడు, శతసహస్ర మూర్తులుగా వ్యక్తమయే సూత్రం ఇది. అంతరంగ దివ్య అస్తిత్వము, క్రమేపీ తనకు తాను పెంపొందుతూండటానికే, ప్రపంచ పురోగమనదిశగా స్వయం వికసనమే భావన, ప్రయోజనము ఉత్పన్నం కాబడింది. అనేకత్వం నుంచి వాస్తవికమైన ఏకత్వము ఆవిష్కృతమవుతుంది. మన చేతనలో అనేకత్వపు విలువలు పూర్తిగా మారిపోతవి. ఇదంతా ఒక దివ్యచైతన్యక్రీడ.

6) ఈ స్వయం వికసనం విశ్వకార్యకలాపాలు నడిపే సంక్లిష్ట చైతన్యం యొక్క షరతులకు లోబడి ఉంటుంది.

7) ఎందుచేతనంటే చైతన్యం, సరళము లేదా సమజాతీయము కాదు. బహుముఖమైనది. ఇది ఏడు రూపాలు, ఏడు చైతన్యస్థాయిలుగా, దివ్యసత్వము నుండి భౌతికసత్వము వరకు వ్యవస్థీకృతమైనది. వీటి అన్యోన్య క్రీడాకలాపాలే ప్రపంచాలను సృష్టిస్తుంది. సర్వచలిత చాలనాలను నిర్ణయిస్తుంది. రూపుదిద్దుకోవలసినవన్నీ ఈ క్రీడాకలాపాల రూపకల్పనలే.

అధస్సూచి: 1. 'దేవతలు' — బ్రహ్మమునకు ప్రతినిధులుగా, వైశ్వానిక వ్యక్తిత్వాలలో వ్యక్తమయే ఒకే దైవము — దివ్యప్రకృతి నిబంధనలకు లోబడిన క్రీడల్లో వ్యక్తము కాబడేవారు.

2) 'ఇతరులు' అంటే, 'సర్వానిభూతాని', వేరే శ్లోకంలో పేర్కొనబడినవారు. బ్రహ్మము తనకు తాను వేర్వేరు చైతన్యాలలో, వేర్వేరుగా తెలియపర్చుకున్న అనేకులు.

3) వైష్ణవులు తాము వ్యక్తిరూపంలో కొలిచే దైవలీలలకు ప్రతిరూపం ఈ 'ఈ క్రీడ' కాని ఇది క్రియాశీల, రూపరహిత బ్రహ్మనికి కూడా సమానంగా వర్తిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ఇహలోక అస్తిత్వమునకు మూల ప్రేరణ

“పదార్థంలో స్వయంమూర్తిమత్వం యొక్క స్థిరమైన పురోగతిలో అంతరజీవాత్మ వెల్లడి అయేవరకు వొక ఆధ్యాత్మిక వికాసం, వొక చైతన్యవికాసం ప్రధాన అంశంగా వుంటుంది. భౌతిక అస్థిత్వానికిది ప్రధాన ప్రేరణ. ఆ రూపం వెల్లడి చేయగలిగే వరకు యీ ప్రక్రియ యిలా జరుగుతూనే వుంటుంది. ఈ ఇహలోక అస్తిత్వం యొక్క ప్రాధాన్యత ముందు అంతరాత్మ ముకుళనంలో గుప్తంగా ఉంటుంది. ఇదే దివ్య అస్తిత్వం, (the Divine Reality). అది దట్టమైన భౌతికమాయ, అజ్ఞానపు ముసుగులో దాగి వుంటుంది. అయినప్పటికీ విశ్వచైతన్యశక్తి (చిత్ శక్తి) దానిలో ప్రవర్తిస్తూనే వుంటుంది. అందుచేతనే భౌతిక ప్రపంచంలో ఆ విశ్వచైతన్యశక్తి తీవ్రత యేదైతే వుందో, అదే ఆ ప్రప్రథమ రూపమైన దివ్యశక్తితీవ్రత సృష్టి బాధ్యత వహిస్తుంది. భౌతిక ప్రపంచంలో యిది తనకు తానే ఆత్మనిగ్రహంలేని లాలసత్వ స్వభావంతో కనిపిస్తుంది. కాని మహత్తరమైన గుప్తప్రజ్ఞతో పనిచేస్తూ వుంటుంది.

— శ్రీఅరవిందులు (*The Life Divine*, p. 824)

మొట్టమొదట అర్థం చేసుకోవలసినది క్లుప్తంగా యీ మొదటి వాక్యం ప్రవచిస్తున్న వాస్తవం, అస్తిత్వానికి హేతువు — అదే సార్వత్రిక అస్తిత్వం యొక్క మూలసూత్రం. ఇంకా ఆయన ‘మూలప్రేరణ’ అన్నారు. అదేమిటంటే యిహలోక అస్తిత్వం యొక్క ప్రయోజనం. ఆ ప్రయోజనం ఏమంటే పదార్థకేంద్రంలో దాగివున్న జీవాత్మ యొక్క సంపూర్ణ అభివ్యక్తిని చివరికి వ్యక్తపరచడం. దాని కోసం పదార్థాన్ని తనలో తాను బాహ్యంగా, అంతరంగ అభివృద్ధి వైపు పని చేయిస్తూ జీవాత్మ విముక్తి సాధన....

కాబట్టి నీ కంటికి కనిపించేవి బాహ్యదృశ్యాలు. మొట్టమొదట రాళ్ళూరప్పలతో నిండిన ధాతుప్రపంచం. భూమి, ఖనిజాలు యివన్నీ బాహ్యంగా మనకి నిశ్చైతన్య జడపదార్థాలుగా గోచరిస్తాయి. కాని యీ నిశ్చైతన్య జడపదార్థం వెనుక జీవాత్మ యొక్క జీవం వుంది. చైతన్యం పూర్తిగా గాఢనిద్రలో వున్నట్లు గుప్తంగా వుంటుంది. అయితే అది కేవలం బాహ్యరూపం మాత్రమే. ఈ పదార్థ పరిణామం కోసం లోలోపల అది అన్ని వైపుల నించీ క్రమక్రమంగా నిర్విరామంగా పనిచేస్తూ

వుంటుంది. కాని పైకి చూడ్డానికి అచేతనంగా కనిపిస్తుంది. దాని వలన ఆ వ్యవస్థ చైతన్య అభివ్యక్తికి అధికాధికంగా తన వంతు కృషి తను చేస్తున్నదని తెలుస్తున్న ది. ప్రప్రథమంలో యీ లోలోపల పనిచేస్తున్న పదార్థపు ముసుగు అంతా వొక్క లాగే కనిపించేటట్టు వుంటుంది. అజ్ఞానపు స్థూలదృష్టికి అది యేదో జీవమూ, చైతన్యమూ లేనిదిగా తోస్తుంది. ఒక రాయిని తీసుకొని సాధారణ చైతన్యదృష్టితో చూశావను కో. దానికి జీవమూ లేదు, చైతన్యమూ లేదని తేలిగ్గా చెప్పేస్తావు. కాని యే వస్తు వూకైనా బాహ్యంగా కనబడే స్థితికాక దానికి యింకా వెనక యేముందో లోతుగా పరిశీలించగలిగినవారికి పదార్థకేంద్రంలో దాగివున్న జీవాత్మ సర్వోన్నత దివ్య వాస్తవం దర్శనమిస్తుంది. పదార్థంలో గల ప్రతి అణువు కేంద్రంలోను ప్రవర్తిస్తూ ఈ ఆత్మ వుంటుంది అని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. అంతరంగపు అంతరాంతరపు లోతుల్లో దాగి పనిచేస్తున్న సర్వోన్నత దివ్య సత్యం అదే. అక్కడే దాగి వుంటుం ది. క్రమక్రమంగా సర్వసమృద్ధి ద్వారా యీ అనిర్వచనీయ అంతశ్చైతన్య పదార్థం యేదో అది మన భావాని కందడానికి వీలైనంతగా లోపలి జీవాత్మని బహిర్గతం చేయగలుగుతుంది. ఈ జీవచరిత్ర పురోగతి జడపదార్థంలో అంతర్నిహిత జీవాత్మ ఆవిష్కృతమయే పరిణామక్రియగా, సహస్రాబ్దికాలాలుగా కొనసాగుతుంది. రాయి నుంచి మొదలై అక్కడ హఠాత్తుగా దర్శనమిచ్చిన అసంపూర్ణజీవస్థితి, దాని తరు వాత వరుసగా జాతుల వర్గీకరణ ద్వారా వచ్చిన ఒక రకపు వ్యవస్థ, తరువాత జీవం వెలువడిన సజీవపదార్థం వస్తాయి. కాని, ధాతు, వృక్ష ప్రపంచాల మధ్య సంధి మూలకాలు వున్నాయి. అవి ధాతువుకుగాని, వృక్షాలకుగాని చెందినవని స్పష్టంగా చెప్పలేనివి. ఇవి యెవరైనా వివరంగా పరిశీలించినట్టయితే కొన్ని నూతన వర్గాలని అవి పూర్తిగా దీనికిగాని, పూర్తిగా దానికిగాని చెందినవని స్పష్టంగా చెప్ప లేనివి. అదిగో అప్పుడు వచ్చింది వృక్షప్రపంచం. అందులో జీవం స్పష్టంగా బయటకు కానవచ్చింది. పెరుగుదల, పరిణామం సృష్టిలోకి వచ్చింది. ఒక మొక్క విత్తనం నుంచి మొలకెత్తుతుంది, అభివృద్ధి చెందుతుంది, పెరుగుతుంది. సృష్టి లో మొదటి అద్భుతం జీవంలో వచ్చింది. అదే సమయంలో పదార్థం విధ్వంసం, శిథిలం కావడం, కుళ్ళడం అనే అద్భుతం కూడా పుట్టింది. సాపేక్షంగా చూస్తే ఇది రాతిలో కంటె వేగంగా జరుగుతున్నది. రాతిని దాని చుట్టూ వున్న వాతావర ణశక్తుల ప్రభావం నించి కాపాడితే నిరవధికంగా యథాస్థితిలో వుంటుంది. అదే

మొక్కయితే దాని కనుగుణమైన పరిస్థితుల్లోనైనా, పరిమితుల్లోనే జీవిస్తుంది. మొల కెత్తడం, యెదగడం, క్షీణించడం, నశించడం, కుళ్ళడం లాంటి దశలు వుంటాయి. కాని యిదంతా అత్యంత పరిమిత చైతన్యంతో జరుగుతుంది. వృక్షజాతిని గూర్చి వివరంగా పరిశోధించినవారికి వాటిలో వుండే చైతన్యం గురించి మంచి అవగాహన వుంటుంది. ఉదాహరణకి మొక్కలు జీవించాలంటే సూర్యరశ్మి కావాలి. సౌర శక్తి ప్రభావంతోనే మొక్కలు యెదుగుతాయి. అందుకే సూర్యరశ్మి సోకని చోట ఒక మొక్క వుంచావనుకో. సూర్యకాంతి అందేవరకు అది అలా పై పైకి యెదుగుతూ పోతుంది. ఉదాహరణకి మనిషి ప్రవేశించలేని వొక చిట్టడవిలో యీ రకమైన జీవనపోరాటం అన్ని మొక్కల మధ్య వుంటుంది. అవి దట్టంగా వుండడం వలన కొంత యెదిగేవరకు సూర్యరశ్మి సోకదు. అందుచేత అవి సూర్యకాంతి అందేవరకు తిన్నగా పైకి యెదుగుతాయి. రకరకాల ప్రయత్నాలు చేస్తాయి. ఇది చాలా ఆసక్తికరంగా వుంటుంది. చుట్టూ గోడలుండి సూర్యరశ్మి చొరబడని స్థలంలో వొక మొక్క కుండీ వుంచేవనుకో. అది సాధారణంగా యింత యెత్తు (చేతితో చూపిస్తూ) వున్నదయితే వెలుతురు కోసం ప్రయత్నిస్తూ ఆ కాంతి లభించేవరకు యెంత పొడవు యెదగాలో అంతగా యెదిగి పొడవుగా అయిపోతుంది. అంటే అక్కడ చైతన్యం వుంది. బ్రతకాలనే యిచ్ఛ బలంగా వ్యక్తమయింది. కొద్ది కొద్దిగా వర్గీకరణలతో అవన్నీ చాలా చాలా అభివృద్ధి చెందాయి. అప్పుడు మళ్ళీ మరొక మధ్యంతర వ్యవస్థ. అది పూర్తిగా వృక్షసంబంధమైనదీ కాదు, అప్పటికింకా పుట్టని జంతుసంబంధమైనదీ కాని జీవసంతతి. అలాంటి జాతులు చాలా వున్నాయి. అవి కూడా చాలా ఆసక్తికరమయినవి. మాంసాహార మొక్కలు, నోరు తెరచుకొని వుండి ఆ నోటి దగ్గరకి యేదైనా కీటకం వచ్చి అందులోకి ప్రవేశించగానే టక్కున నోరు మూసుకొని ఆ కీటకాన్ని భక్షించే మొక్కలు. అది యే విధంగాను మొక్క కాదు. అలాగని జంతువు కూడా కాదు. అలాంటి జాతులు చాలా వున్నాయి.

తరువాత జంతుప్రపంచం ఆవిర్భవించింది. మొట్టమొదటి జంతుసంతతిని మొక్కలకంటె భిన్నంగా గుర్తించడానికి చాలా కష్టమయింది. వాటిలో చాలావరకు చైతన్యం వుండేది కాదు. కాని జంతుజాతు లన్నిటినీ పరిశీలించి చూస్తే ఇంకా ఉన్నతతరమైన జంతువులలో నిజంగా గొప్ప చైతన్యం గుర్తించగలవు. వాటిది సంపూర్ణ స్వేచ్ఛా స్వభావం. యథేచ్ఛగా సంచరిస్తాయి. ఏనుగులాగ అద్భుత

మైన తెలివితేటలు కలిగివుంటాయి. ఏనుగుల తెలివితేటల గురించిన కథలన్నీ మీకు తెలిసేవుంటాయి. ఇవన్నీ మేథస్సు అభివృద్ధిని చాలా స్పష్టంగా తెలియజేస్తున్నాయి. ఈ రకమైన అభివృద్ధి, పురోగతి ద్వారా హఠాత్తుగా మనకి మరొక జాతి జాడలు తారసపడ్డాయి. ఆ జాతి ప్రస్తుతం లేదు. అవి కాలాంతరంలో కనుమరుగయిపోయి వుండొచ్చు. అది కోతిలాగే వుంటుంది, కాని కోతి కాదు. అది రెండు కాళ్ళ మీద నిలబడి నడుస్తుంది. అక్కడ నించే మానవజాతి ఆవిర్భావం జరిగింది. బహుశా ఆ కోతి లాంటి ప్రాణి జంతువుకి మనిషికి మధ్యస్థజీవి కావచ్చు. మానవ వికాసానికి అదే మొత్తం ప్రారంభం అని చెప్పలేము. ఎందుకంటే మేథోవికాసం అంతకు ముందే అంటే అప్పటికే వున్నది. మనిషి మాత్రమే అద్భుత ప్రజ్ఞావంతుడు అని చెప్పలేము. పర్యావరణానికి ప్రకృతిశక్తులకు లోబడకుండా స్వతంత్రంగా ఆలోచించి ప్రతిక్రియ జరపడానికి ఆరంభం అదే. అందుచేత మనిషిలో మొదటి నించీ వచ్చిన విధానమంతా యిమిడి వుంది. ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి సామర్థ్యం పొందిన వున్నతజీవిగా రూపొందడం వరకు వుంటుంది.

ఈ పేజీలో శ్రీఅరవిందులు చెప్పినదాని సారాంశమంతా అదే. ఇప్పుడు మీరేదైనా ప్రశ్న అడగాలనుకుంటున్నారా?

ప్రశ్న: ప్రియమాతా! ఇక్కడ ఆయనంటారు ఈ చైతన్యం, ప్రజ్ఞ యొక్క పరాకాష్ఠకి చేరుకున్నది. మనిషిలో అది యింకా అపరిమిత స్థాయి అందుకున్నది కదా!

అవును. అదే నేనిప్పుడు మీకు చెప్పింది. మనిషిలో తన అత్యున్నత దశని ప్రకృతి నించి పూర్తిగా స్వతంత్రుడు కావడం మొదలవుతుంది. 'పూర్తిగా' అన్నది అతిశయోక్తి. అతడు మొత్తం మీద స్వతంత్రుడు కాగలడు. వ్యక్తి తనలోగల ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని గుర్తించాడు. నేరుగా మూలశక్తి అయిన దివ్యత్వంతో సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. అది యదార్థంగా ప్రకృతిశక్తుల నించి స్వతంత్రుడు కావడం. (ఇంతలో వర్షం వచ్చింది.) ఓహో! ఇది మన బుర్రలు చల్లబడడానికి వచ్చింది. (నవ్వు).

దానినే తనను తాను అధిగమించడం అని ఆయన అంటారు. అదే ఆంతర్యంలో వుండే అంతరంగ జీవి లేదా అంతరంగ దివ్యచైతన్యం, సర్వోన్నత ఆధ్యాత్మిక సత్యం తనలో అభివృద్ధికి చేసే యత్నం. చైతన్యమంటే అర్థం తనని తాను ఆవిష్కరించుకొనే సమర్థతని సాధించడం. మొత్తం పద్ధతంతా అనుసరించడం

ద్వారా లేక సులభంగా నేరుగా దైవంతో సంబంధం పెట్టుకోవడం.

మూలం: శ్రీమాత

భావానువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అనంతకాలంలో ఏం జరుగుతున్నది!

ఓ ప్రభూ!

నీ శాశనంలోని శోభాప్రభలను అద్భుతమైన మీ మహిమను గురించి, వర్ణించేందుకు మాటలు చాలవు. పరిపూర్ణమైన మీ చేతన గురించి, అనంతమైన మీ ప్రేమానందముల గురించి, వర్ణించేందుకు ఏ మాటలు సరిపోతాయి!

అనిర్వచనీయమైన నీ శాంతిని ఏ మాటలతో గానం చేయగలం. శక్తిశాలియైన నీ మహాసత్యం గురించి అంతకన్నా శక్తిసమన్వితమైన నీ మహాప్రశాంతి గురించి, ఏ మాటలలో కీర్తించగలం! నీ నుండి ఆవిష్కృతమైన నీ మహావిశ్వం, నీ శోభనూ అద్భుతమైన ఈ అనంతకాలం మీ మహిమను, అంతకంతకు మరింత బాగా చెప్పేందుకు, అనంతంగా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాయి.

*

ప్రశ్న: సృష్టికి ఒక నిర్దిష్టమైన లక్ష్యం అంటూ ఏదైనా ఉందా? ఈ ప్రస్థానానికి ఏదైనా చరమాంకం అంటూ ఉందా?

లేదు. ఈ విశ్వానికి తనదైన ప్రస్థానం అనేది అనంతంగా వికసించడమనేదే. అంతే తప్ప, నీవు ఇదే లక్ష్యమని నిర్ధారణ చేయలేవు. అయితే, ఈ ప్రయాణంలో ఇదొక దశ అనవచ్చు అంతే. అదొక నిరంతర అనంతమైన ప్రవాహం. అంతేకాని దీని లక్ష్యం ఇది అనిగాని చెప్పలేము. మనకంటూ, ఒక లక్ష్యమనేది కావాలి. గనుక, ఏదో ఒకదానికి నిర్ణయించుకుంటాం. ఒక చిత్రం రచించడం కోసం, మనకు ఒక ప్రణాళిక, ఒక ఊహ, ఒక రంగు ఉండాలి కదా! అందుకు ఒక పరిమితి కూడా పెట్టుకుంటాం. ఒక స్థిరమైన చట్రం కూడా ఉంటుంది. అయితే ఆ పరిమితి అనేది ఒక ఊహ. ఆ చట్రం అనేది ఒక హద్దు. ఆ చిత్రం, మనం పెట్టుకున్న చట్రం, రంగు ఇవన్నీ ఊహాతీతమైన నిరంతరం మారుతూ ఉండే, ఒక కొనసాగింపు. అదే పరిస్థి

తులలో ఈ చిత్రాలను తుదిలేని చట్రాల వరుసక్రమానికి ఒక ప్రవాహం. ముందుగా మనం పెట్టుకున్న లక్ష్యం. ఇది లేక అది అని చెప్పిన, అది కేవలం ఒక ప్రారంభం మాత్రమేనని, అది మరొక లక్ష్యం దిశగా కొనసాగుతూనే ఉంటుందని, దానికి అంతం అనేది ఉండదనీ మనకు తెలుసు.

*

ఈ ప్రపంచం అనేది ఎడతెగకుండా నిరంతరం మారుతూనే ఉంటుంది. అది ఒక క్షణకాలం కూడా ఆగదు. అయితే ఈ మార్పులో ఒక సామరస్యం ఉంటుంది. అది తనను తాను నిరంతరం పరిపూర్ణంగా ప్రకటించుకుంటూనే ఉంటుంది. అందుకే ఏదీ ఉన్నది ఉన్నట్లుగా ఉండదు. పైకి కనిపించేదానిలో వ్యతిరేకత అంటూ కనిపించినా 'పరిపూర్ణం' (whole) అది నిరంతరం మారుతూనే ఉంటుంది. సత్యమనేది అంతకంతకూ తన పరిపూర్ణతకు, భంగం లేకుండా, తనను తాను ఆవిష్కరించుకుంటూనే ఉంటుంది. అది తెలుసుకోవాలంటే, ఎవరైనా అంతటినీ కలిపి చూడగలిగి ఉండాలి. One must see the whole. కానీ మానవుడు — మానవతా పరిధినుంచి కూడా కాకుండా — తన వ్యక్తిగత దృక్కోణం నుండే, ఎంతో అల్పాతి అల్పంగా, మాత్రమే చూడగలడు. కనుక — అతనికి ఏదీ అవగాహన కాదు.

ఇది జతగా పరస్పరపూరకంగా జరిగే క్రియ. దివ్య అభివ్యక్తీకరణ సచేతనమయే కొలదీ, దాని వ్యక్తీకరణ పరిపూర్ణంగా ఉంటుంది. అంతకంతకు వాస్తవమవుతుంది. రెండు సంచలనాలూ కలిసి సాగుతాయి.

*

ఈ జరుగుతున్నదంతా సృష్టి పరమార్థం కోసం పరిపూర్ణం చేయడం కోసం, అవసరమైన వికాసమే. దానిని ఇలా చెప్పుకోవచ్చు. సృష్టియొక్క పరమార్థం ఏమనగా ఈ సకల సృష్టి, సృష్టికర్తను గురించిన ఎరుక గలిగి ఉండాలనే. The creature must become conscious like the Creator. అదీ అసలు సంగతి. అదొక నానుడి లాంటిది. కాని అది ఆ దిశగానే జరిగిపోతున్నది. ఈ సృష్టియొక్క గమ్యం ఆ అనంతుని, ఆ కేవలుని — ఆ సర్వశక్తివంతుని అనంతత్వమును, నిత్యత్వమును, సర్వశక్తిమత్వమును చేరుకోవాలనే. (మన మతాలన్నీ 'దైవం' అని చెప్పే దానిని; మనకు మన జీవితాలకు సంబంధించి 'దివ్యతత్వము') — నిత్యుడు, అనంతుడు, ఈశ్వరుడు — కాలాతీతుని, ప్రతివ్యక్తి ఈ చేతనలో ఒక భాగమే, ఆ

చేతనాంశము కలిగిన ఒక భాగమే.

భిన్నత్వమే ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించింది. ఈ భిన్నత్వమే ఆ అనంతుని తన ద్వారా ప్రకటిస్తుంది. మన భాష (లేక మన చేతన) దానిని సరిగ్గా వెల్లడించేందుకు సరిపోదు.

*

సకల సృష్టి తప్పనిసరిగా అపేక్షించవలసినది దైవమే తప్ప, మరేది కాదు. ఆ దైవాన్ని ఆవిష్కరించడం తప్ప, మరేది కాదు. అది చేసేదంతా — పొరపాట్లు అనేవన్నీ కూడా — దానిని అనివార్యం చేయడం కోసమే, ఈ సకల సృష్టియొక్క ఆవిష్కారం. అంతే తప్ప 'దైవం' అనే దానిని గురించి మానవుడు ఊహించే విధంగా 'దైవం అంటే ఇది — కాదు — అది' అని గీతలు గీసుకున్నట్లుగా ఉండదు. మహాద్భుతమైన శక్తి తేజస్సుల పరిపూర్ణ కలయిక అది. దానికి అదే ప్రపంచంలో ఒక మహాశక్తి. అత్యంత శక్తివంతమైన ఈ దివ్య సర్వ శక్తిని ఆవిష్కరింపచేయడం కోసం; మరో విధంగా చెప్పాలనుకుంటే అందుకోసం దిగివచ్చిన సర్వ దివ్యశక్తి అది — this Divine All-Power.

అంతకు మించిన మంచిమాట మరొకటి లేదు గనుక 'సూప్రమెంటల్' అతీత మానసం అనడం. అది ఊర్ధ్వశక్తికి, సృష్టిని స్పందింపచేయగల శక్తిగా ఉద్దీపనం చేస్తోంది. అది నాకు కనిపించింది, అనిపించింది. అలా దానిని నేను చూశాను. దానిని అందుకే 'దైవం' అని అనాలి. ఎందుకంటే దాని ద్వారానే మనం దైవానికి సన్నిహితం కాగలుగుతాం. (మదర్ అవరోహణాక్రమం యొక్క ఒత్తిడిని అభినయిస్తూ) పదార్థమును మరింతగా ఉద్దీపనం కావించాలి. అనుభూతిపూర్వకంగా ప్రతిస్పందింప చేయాలి. (must make Matter more sensitive and responsive to the Force.)

*

ఈ సృష్టి, ఆ లక్ష్యం వైపుగానే సాగిపోతున్నదనడానికి దానికదే సాక్ష్యం. అదొక సక్రియానందం. అది కూడా నీవే అనే స్పందన. (that wonderful delight – of feeling itself to be Thou.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

సూక్తులు

లక్ష్యం

మనం తెలుసుకోవలసిన దానినంతటిని అధిగమించినపుడు దివ్యజ్ఞానాన్ని పొందగలుగుతాం. హేతువు, అపుడు తోడు. ఇప్పుడు అదే ఆటంకం.

ఇచ్ఛాశక్తులన్నిటినీ అధిగమించినపుడు దివ్యశక్తి మనకు లభ్యమవుతుంది. కృషి అపుడు సహకరించింది. ఇపుడు కృషియే ఆటంకం.

ఆనందాలన్నిటినీ అధిగమించినపుడు దివ్యానందప్రాప్తి లభ్యమవుతుంది. కామన అపుడు తోడై యున్నది. ఇపుడది ఆటంకం.

సాధారణ వ్యక్తీకరణ దశ అధిగమించినపుడు నీవు దివ్య వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకుంటావు. అహం అపుడు సహకారిగానే ఉంది. ఇప్పుడది ఆటంకం

మానవత్వాన్ని అధిగమించాకనే దివ్యమానవులు కాగలుగుతాము. పశుత్వం అపుడు సహకారియే. ఇపుడది ఆటంకం.

హేతువును క్రమబద్ధీకరింపబడిన అంతర్దృష్టిగా రూపాంతరీకరించు. మొత్తం నీవే అంతా వెలుగువై ఉండు. ఇదే నీ లక్ష్యం.

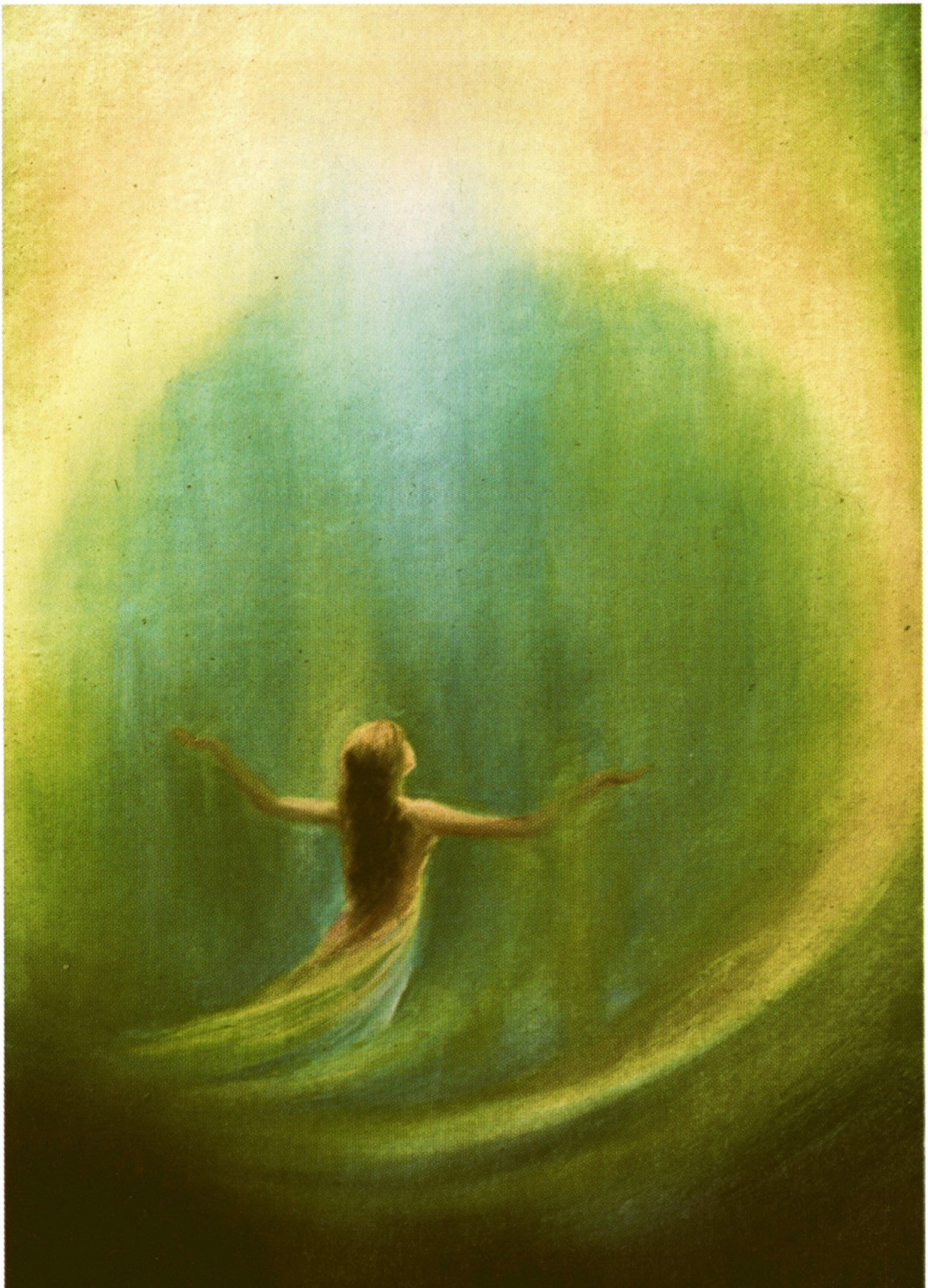
నిదానంగా పొంగి ప్రవహించే సర్వోత్కృష్ట ఆత్మబలంగా నీ కృషిని రూపాంతరీకరించు. నీవే అంతా చైతన్యశక్తివి అయి ఉండు. ఇదే నీకు లక్ష్యం.

నిశ్చేతననుంచి బహిర్గతమవుతున్న దివ్యచేతన →
(ప్రక్క పుటలోని వర్ణచిత్రం శ్రీమాతచే చిత్రించబడినది.
పై శీర్షిక కూడా ఆమెయే ఇచ్చినారు.)

ఆనందమును సరళంగా, నిరపేక్ష పారవశ్యంగా రూపాంతరీకరించు. ఆకృతి దాల్చిన దివ్యానందమై ఉండు. ఇదీ, నీకు లక్ష్యం.

భిన్న వ్యక్తిత్వాన్ని విశ్వవ్యక్తిత్వముగా మలుచు. ఆకృతి దాల్చిన దైవమే అయి ఉండు. ఇదే నీ లక్ష్యం.

పశువును గోపాలకుడిగా రూపాంతరీకరించు. నీవే కృష్ణుడివై ఉండు. ఇదే నీ లక్ష్యం.

*

నేనిపుడు చేయలేకపోవటమనేది, నేను (తర్వాత) చేయబోయేదానికి సంకేతం. అసాధ్యం అనుకునే సంవేదన, అన్ని సంభావ్యతలకి నాంది. ఎందుకంటావా, ఈ ఐహిక విశ్వం ఒక అసత్యాభాస (was a paradox), ఒక అసంభావ్యత (an impossibility). కనుకనే అనంతుడు తన దివ్యసత్వము నుంచి దీనిని ఆవిష్కరించాడు.

అసాధ్యత — అనేది సాధింపబడని, ఇంకా మరింత ఉన్నత సాధ్యాల సమాహారం మాత్రమే. పురోగమనస్థాయిలో ఇంకా దరిచేరని, గమ్యాన్ని అది కప్పి ఉంచుతుంది.

మానవాళి పురోగమించాలని నీవు అభిలషించినవాడవే అయితే, ముందుగానే ఊహించుకున్న ఊహలన్నిటినీ తరిమికొట్టి పారవేయి. అలా మధింపబడిన చింతన మేల్కొంటుంది. సృజనాత్మక మవుతుంది. అలా కాకపోతే యాంత్రికమై చర్విత చర్వణంగానే మిగిలి ఉంటుంది. అదే సక్రమ కార్యకలాపమని పొరబడుతుంది.

తన చుట్టూ తాను పరిభ్రమింస్తూండటమే జీవాత్మ ఏకైక కార్యకలాపం కాదు. అనంత మహాతేజోమార్తాండుని చుట్టూ తిరగటం అనేది కూడా ఉంది.

ముందు నీలో నీవు చైతన్యవంతుడవై ఉండు. ఆ తర్వాతే ఆలోచించు, ప్రవర్తించు. సజీవమైన సర్వ ఆలోచనాశక్తీ ఒక క్రొత్త లోకాన్ని సంసిద్ధపరిచేదిగా ఉంటుంది. ప్రతి వాస్తవికచర్యా స్వయంవ్యక్తం కాబడిన ఆలోచనయే. ఒక దివ్యభావన

← ప్రక్క పుటలోని వర్ణచిత్రం ప్రీతి ఘోష్‌చే చిత్రించబడినది.

ఆత్మ చేతనలో క్రీడాకలాపం ప్రారంభించింది. అందుచేతనే భౌతిక ప్రపంచం అస్తిత్వం లోకి వచ్చింది.

అస్తిత్వానికి, దానికి కారణంగా, ఆలోచన అత్యావశ్యకం కాదు, కాని అలా తటస్థించటానికి మాత్రమది ఉపకరణం. నాలో నేను ఏమి దర్శించుకుంటానో అదే నేను అవుతాను. ఆలోచన నాకు సూచించినదాని నంతటినీ నేను చేయగలుగుతాను. నాలో నా ఆలోచన, నాకు ఏమి దర్శింపచేస్తుందో, అది నేనవుతాను. ఇదే మనిషికి తనలో సుదృఢమైన ఆత్మసంకల్పమై ఉండాలి. ఎందుకంటే మరి భగవంతుడే కదా తనలో ఆవాసమై ఉన్నవాడు!

చేసిన పనే అలా చేస్తూ ఉండటం కాదు. నవ్యసాధనలు, ఊహించని ఆధిపత్యాలు సంతరించుకోవటం మనం చేయవలసిన పని. కాలము, అంతరాత్మ, లోకము కార్య క్షేత్రంగా మనకు సమకూర్చబడినవి. దార్శనికత (vision), ఆశ, కాల్పనిక భావనాశక్తి మనకు ప్రేరకులుగా నిలుస్తాయి. ఇచ్ఛాశక్తి, ఆలోచన, కృషి — ఇవన్నీ సార్థకమైన సానుకూల ఉపకరణాలు.

అయితే, మరి, మనం కొత్తగా సాధించవల్సినదేమిటి? ప్రేమ. ఆత్మోత్కర్ష, ద్వేషం, నీవిప్పటికే సాధించావు. ఆలోచన, అవగాహన, పొరపాట్లు ఇప్పటికివి మాత్రమే సాధించావు, మరి దివ్యజ్ఞానమో! మోదం, ఖేదం, అశ్రద్ధ — ఇప్పటివరకూ సాధించనవి. మరి దివ్యానందం సంగతేమిటి? బలహీనత, కృషి, జయంలో అపజయం — ఇంతవరకు సాధించావు. సాధించవలసినది దివ్యశక్తి. పుట్టడం, పెరగడం, చావటం — ఇవేనా సాధించవలసినది? కాదు. దివ్యజీవనం. కలుస్తూండటం, విడిపోవటమేనా సాధించవలసినది. కాదు దివ్యసమైక్యత.

ఒక్క మాటలో — దివ్యత్వం, దైవానికి ప్రతిరూపంగా రూపుదాల్చటం.

*

ప్రయోజనం

మనిషి దైవముతో సహాగమం అంటే — మనిషిలో దైవం ప్రవేశించి చొచ్చుకొనిపోవటం. మరియు, భగవంతుడిగా మనిషి స్వీయ ఆవిష్కారం.

అయితే ఆ పునరావిష్కరణ ప్రకృతిసహజమైన నిర్మూలనం అయిపోవటం కాదు. ఈ అన్వేషణ, గాఢావేశం, వేదన, ఆనందపారవశ్యత — దీనికంతటికీ ప్రయో

జనం నాశనం కాదు. అదే అయితే అసలీ ప్రహేళిక ఆరంభమయేదే కాదు.

అసలు రహస్యం ఆనందం. స్వచ్ఛానందం. దీనిని తెలుసుకో; భగవంతుడిని తెలుసుకుంటావు.

అసలీ విషయాని కంతటికీ ఆరంభం ఏమిటి? అస్తిత్వం; కేవలం ఆనందప్రాప్తి కోసం అస్తిత్వం — తనను తాను ఎన్నో రెట్లు పెంపుచేసుకుంటూ అస్తిత్వం. తనను తాను అసంఖ్యాకంగా దర్శించుకోవటం కోసమే అసంఖ్యాక రూపాలలో అస్తిత్వ ప్రవేశం.

మధ్యలో ఏమైంది? భిన్నత్వం వచ్చింది. అనేకత్వంలో ఏకత్వం కోసం పెనుగులాట. భిన్నకాంతుల వెల్లువ దిశగా అజ్ఞానపు ప్రసవవేదన. ఊహాతీతమైన ఆనందపారవశ్య స్పర్శను పొందటానికి శ్రమించే వేదన. ఎందుకంటే ఇవన్నీ కాంతిహీనమైన ఆకృతులు, వక్రీకృత స్పందనలు.

దీనికంతటికి ఏమిటి ప్రయోజనం? మధువు తన మాధుర్యాన్ని తాను రుచి చూడగలుగుతే, తమ సమస్త సముదాయాన్నీ, దాని బిందువులన్నీ, వేటికది, తాము ఒక్కొక్కటిగా రుచి చూజడగలుగుతే ఒక్కొక్క బిందువు మొత్తం, తేనెతుట్టనే ఆస్వాదించగల్గటమే అయితే అదే ప్రయోజనం భగవంతునితో — వ్యక్తి జీవాత్మకి , విశ్వానికీ కూడా.

దివ్యప్రేమ, రాగం. దివ్యానందం, తానం. దివ్యశక్తి పల్లవి. దివ్యజ్ఞానం కళాకారుడు. సర్వానంతుడు వాగ్గేయకారుడు. మరియు, శ్రోతా, ఆయనే. ప్రారంభంలో మాత్రం అపశ్రుతులు వినిపిస్తాయి. అవి ఎంత తీవ్రంగా ఉన్నా పోను పోను అంత శ్రావ్యంగానూ ఉంటాయి. ఏది ఏమయినాకానీ తప్పనిసరిగా మనం దివ్యానంద వరప్రసాదలబ్ధి కోసం కాబోయే సంకీర్తనా గాయకులం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఆత్మస్వాతంత్ర్యం ఒక ప్రకాశమానయానం;

ఇక్కడ స్వయం పరిపూర్ణతే దైవేచ్ఛ.

శ్రీఅరవిందులు

మానవునికి పరిపూర్ణ దివ్యత్వము

పరిపూర్ణతకు ఒక ఆదర్శసూత్రం

మన ఆశయం మానవునిలో పరిపూర్ణ దివ్యత్వము. ముందు మనం తెలుసుకోవలసినది మనిషిని సంపూర్ణ పరిపూర్ణుడుగా రూపొందించే అత్యావశ్యకమైన మూలకాలు. మానవుడుని, పరిపూర్ణ మానవత్వం నుంచి దివ్యత్వానికి వర్గీకరించటం అంటే మన అభిప్రాయం ఏమిటి? ఇది రెండవ విషయము. తన బుద్ధి చేత సూత్రబద్ధం కాబడిన ఒక ఆదర్శవంతమైన లక్ష్యాన్ని తన ముందుంచుకొని, దాని నాధారం చేసుకొని, అదే ధ్యేయంగా అన్వేషిస్తూ ముందుకు సాగటానికి స్వయం వికాసం చెందటానికి మనిషి సమర్ధుడు. యోచనాపరులైన మానవులందరికీ ఇదే సాధారణ ప్రాతిపదికగా ఉంటుంది. అయితే బహు కొద్దిమంది మాత్రమే దీనిని తమ ఏకైక లక్ష్యంగా సంభావించుకుని ఉంటారు. కొంతమంది ఐహికజీవనంలో మార్పును, మరికొంతమంది మతపరమైన పరివర్తనను ఆదర్శంగా సూత్రీకరించుకుని ఉంటారు.

ఆదర్శవంతమైన ఐహికజీవన ఆధారసూత్రం

ఐహికజీవనంలో పరిపూర్ణత బాహ్య సాంఘిక జీవన కార్యాచరణకి నిబద్ధమై సూత్రీకరింపబడి ఉంటుంది. హేతుబద్ధమైన సాంఘికజీవనం, మరింత సమర్ధవంతమైన, ఉన్నతమైన, సుసంపన్న మైన, దయాపూరము, ఆహ్లాదకరము అయిన జీవనవిధానంతో కూడిన పౌరజీవనం, అందుకు తగిన బాధ్యతా నిర్వహణ, అందుబాటులో ఉన్న అవకాశాలను అందిపుచ్చుకుని అనుభవిస్తూ, మరింత యుక్తమైన సామరస్యపూర్వక జీవనం — ఇదీ ఐహికజీవన ఆధారసూత్రం. ఇంకా కొంతమంది అయితే, వైయక్తికంగా, అంతరంగ ఆదర్శాన్ని పెంపొందించుకుంటారు. వివేకము, హేతువు, ఇచ్ఛాశక్తులను ఉదాత్తంగా మలచుకుంటూ, స్పష్టమైన అవగాహన కలిగి ఉంటారు. శక్తిసామర్థ్యాలను విస్తరించుకుంటూ, ప్రాణిక, శారీరక సత్వాలను మరింత ఆరోగ్యవంతంగా, మరింత ఆమోదయోగ్యంగా క్రమబద్ధీకరించుకుంటారు. ఉదాత్తమైన నైతికవిలువలు, ఉత్తమ అభిరుచులు, మేలైన మానసిక ఉద్వేగంతో కూడిన స్వభావంతో ఉంటారు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒకే మౌలిక

అంశానికి ప్రాధాన్యత నిస్తారు. మిగిలినవాటిని మినహాయిస్తారు. ఇంకొకపుడు విశాల సమున్నత సమచిత్తం కలిగినవాళ్లు సామరస్యపూర్వక జీవనాన్నే పరిపూర్ణజీవనంగా పరిగణిస్తారు. ఇందుకు తగిన విద్యావిధానం, సాంఘికవ్యవస్థలో మార్పు బాహ్య సాధనాలుగా స్వీకరింపబడుతవి. అంతరంగ పురోగతి, క్రమశిక్షణ, స్వీకారయో గ్యమైన వాస్తవమైన సాధనోపకరణాలు. అంతరంగ వ్యక్తిత్వ పరిపూర్ణత మరియు పరిపూర్ణ బాహ్యజీవనం — ఈ రెండు లక్ష్యాలు సమైక్యం కాబడాలి.

ఆదర్శవంతమైన మతసూత్రము

ప్రాపంచిక జీవన లక్ష్యంగా వర్తమాన జీవనము, దానికి సంబంధిత అవకాశాలు — వీటినే కార్య క్షేత్రంగా స్వీకరిస్తుంది. అందుకు భిన్నంగా, మతాభిమాన పూరితమైన జీవనలక్ష్యం — మృత్యువు తర్వాత జీవిత ఆస్తిత్వం కోసం, తన సంసిద్ధతను స్థిరపరుచుకుంటుంది. ఇక్కడ దీనికి ఆదర్శం సాధారణంగా, ఏదో రక మైన, పవిత్ర పురుషసాధన (pure sainthood). అపరిపూర్ణ పాపభూయిష్ట మానవుడు దైవానుగ్రహం వల్ల లేక మతప్రవక్తల బోధనలకు విధేయంగా నడవడికను క్రమబద్ధీకరించుకోవటం అన్న మాట. సంఘసంస్కరణ కూడా మతానికి ఆదర్శంగా స్వీకరించవచ్చు. అప్పుడు సాధారణ మతాదర్శం అంగీకరింపబడుతుంది. పవిత్ర జీవనవిధానం అలవడుతుంది. మతాచార్యుల సౌభ్రాతృత్వంతో కూడిన దైవసామ్రాజ్యం భూమి మీద ప్రభవిల్లుతుంది.

పూర్ణమానవత్వానికి కీలకం

సంయోజనకరమైన సమగ్రయోగానికి ప్రయోజనకరంగా, (దివ్య) సత్యము స్వాయత్తం కావటం తప్పనిసరి. అది సాధారణ మతపరమైన, లౌకికమైన సూత్రముల కంటే కూడా ఇది విస్తృతంగాను, సమున్నతంగాను ఉండాలి. జీవితమంతా నిగూఢయోగమే. దివ్యప్రకృతియొక్క అదృశ్యపురోగమనమిది. అందు రహస్యంగా దాగివున్న దివ్యతత్వ ఆవిష్కరణయే సాఫల్యత. అది క్రమేపీ, దృశ్యమానమవుతుంది. సఫలత సిద్ధిస్తుంది. వ్యక్తియొక్క జ్ఞాన, ఇచ్ఛ, క్రియ — ఉపకరణాల ఉన్మీలనంతో అది (దివ్యత్వం) ఆత్మ చైతన్యంతో, మరింత ఆత్మవిశ్వాసాన్ని సంతరించుకుని, అంతరంగ జీవాత్మకి, బాహిర విశ్వాత్మకి తేజోమయంగా తెరు

చుకొని ఉంటుంది. ఈ (ఆధ్యాత్మిక) పురోగతికి మనసు, ప్రాణికము, దేహము, ఇతర మన స్వభావ రూపాలన్నీ దోహదం కలిగించేవే. అయితే ఇవి తమ పరిపూర్ణ తను తుదిగా సంతరించుకునేది, వాటికి అతీతంగా ఉన్నదానికి ఉన్మీలనమై ఉండటం ద్వారా మాత్రమే. ఎందుకంటే, మనో, ప్రాణ, దేహాలే మనిషికి సర్వస్వం కావు. ఇది మొదటి విషయం. ఇక రెండో విషయం ఏమంటే, వీటికి అతీతంగా ఉన్న తానే (జీవాత్మ), తన పరిపూర్ణతకు కీలకం. ఆ 'తనే' తనను తేజోమయం చేసేది, తన సత్వము యొక్క పూర్ణ, ఉన్నత, విశాల సత్వాన్ని తనకు ఆవిష్కరించేదీ కూడా.

ఆత్మశిక్షణకు సంసిద్ధత

పరమమైన విజ్ఞానంచేత బుద్ధి సాఫల్యత చెందుతుంది. ఆ విజ్ఞానంయొక్క పాక్షికకాంతి మాత్రమే తనలో కలిగి ఉంటుంది. ప్రాణికం, తనయొక్క ప్రత్యేక భావార్థస్ఫురణని సమున్నతమైన ఇచ్ఛాశక్తులలో కనుగొంటుంది. దానికిది (life) అదృశ్య బాహ్య జీవన క్రియాత్మకస్థితి. శరీరానికి పరమ ప్రయోజనం, సత్వాశక్త్యుప కరణంగా పనిచేయడంలోనే. సత్వశక్తికి శరీరం భౌతిక ఆధారం. ప్రారంభస్థానం. ఇవన్నీ (మనసు, శరీరం, ప్రాణికము) ముందు తమకు తాముగా అభివృద్ధి కాబడి తమ సాధారణ సంభావ్యత లన్నిటినీ కనుగొనాలి. మన సాధారణ జీవనమంతా ఆత్మశిక్షణను సమకూర్చే, అందులకు సంసిద్ధపర్చే తాత్కాలిక ప్రయత్నమే. సత్వ ముయొక్క సముజ్వల, అస్తిత్వానికి ఉన్మీలనమై, జీవనం ఉండనంతవరకూ, అది తన పరిపూర్ణ సాఫల్యతను సిద్ధింపచేసుకోలేనట్లే. ఈ పురోగతి సుసంపన్నంగా శక్తి వంతమై సునిశిత ప్రయోజన సాధ్యంగా, సమర్థవంతమై ఉండాలి. క్రియాక్షేత్రం చక్కగా సంసిద్ధం కాబడాలి.

వాస్తవమైన పరిపూర్ణతకు షరతు

బుద్ధివికాసంతో కూడి సంకల్పశక్తి కలిగి, నైతికంగా ఉత్తమ అభిరుచితో కూడి యున్న క్రమశిక్షణ, ఇంకా శారీరక క్రమశిక్షణ, అభివృద్ధి — ఇదంతా ఎంతో మేలై నదే. అయితే చివరికది అంతా, నిరంతరంగా సాగే చక్రభ్రమణమే అవుతుంది — ఆధ్యాత్మిక వికసనంతో కూడిన లక్ష్యం, విముక్తి లేకపోతే. అంతరాత్మ సాక్షాత్కా రానికి, శక్తికి ఉన్మీలనత పొంది, తాము దానిని తమలో ప్రవర్తింపచేసుకోగలిగే

వరకు ఇది అలాగే ఉంటుంది. ఈ చర్య భిన్నంగా జరిగితే మాత్రం ఇది సత్వమంత టిలోను పరివర్తన సాధిస్తుంది. వాస్తవమైన పరిపూర్ణకిది అత్యావశ్యకమైన షరతు. ఆత్మశక్తి, సత్యము, ఆలంబనంగా పెంపొందుతూ, దాని శక్తులే వ్యక్తీకరణకి వాహి కలుగా, ఋజుమార్గంలో కార్యాచరణగా సాగించటం — ఇదే సమగ్రయోగసాధ నలో ఆత్మపరిపూర్ణతకు సంపూర్ణ ప్రయోజనకారియైన సూత్రం.

ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు మొదటి దశ

ఈ పరిణామానికి సంబంధించిన ప్రక్రియలకు, కృషికి అనుగుణంగా ఆవశ్యక మైన రెండు దశలు తప్పనిసరి. మొదటిది మనిషియొక్క వ్యక్తిగత కృషి. జీవా త్మ, బుద్ధి, హృదయముల దివ్యసంభావ్యతలకు చైతన్యవంతమై, వెంటనే అదే వాస్తవమైన జీవితధ్యేయంగా కృషి అంతా అటు మరలుతుంది. అందుకు సంసిద్ధం కావటానికి తనలోని నిమ్నజీవన కార్యకలాపా లన్నిటినీ, ఆధ్యాత్మిక సత్యము, దాని శక్తులకు ఆటంకమై నిలిచి ఉండేవాటితో సహా — వైదొలగించుకుని, తన ఆధ్యాత్మిక సత్వమును వశం కావించుకొనేదిగా, తన స్వాభావిక చలితచాలనా లన్నటినీ, ఆత్మవ్యక్తీకరణకు స్వేచ్ఛామార్గాలుగా మరలించేందుకు కృషి ఉంటుం ది. ఆధ్యాత్మిక జీవనం కిది ఒక మలుపు. తద్వారా ఆత్మచైతన్య యోగం (the Self-conscious Yoga) తన లక్ష్యాన్ని యెరుకపర్చుకోవటం ప్రారంభిస్తుంది. ఒక నూతన మేల్కొలుపునకు, ఒక ఉన్నత పరిణామ దిశగా జీవనంలో ప్రేరణ కలు గుతుంది. ఆత్మశిక్షణ, మానసిక నైతిక పరిధులు దాటకుండా, మనసు, ప్రాణము, దేహమునకు, వర్తమాన సాధారణ జీవనప్రయోజనాలకు పరిమితమై ఉన్నంతవర కు, మనం ఇంకా ఆధ్యాత్మిక వికసనం లేని అస్పష్టయోగ స్వభావానికే సిద్ధమైన వాళ్లంగా ఉంటాము. సాధారణ మానవ పరిపూర్ణత కోసమే అన్వేషించే వాళ్లంగా మిగిలిపోయి ఉంటాం. ఆధ్యాత్మిక పరిణామానికి సార్థక సంకేతం — దైవముపట్ల, దివ్యపరిపూర్ణత యెడల, గాఢమైన ఆత్మపరివేదన; దైవముతో సత్వములతో సమై క్యత, స్వభావమంతటా ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత. మన సత్వముయొక్క, జీవనము యొక్క ఉన్నత సమగ్ర పరివర్తనానికి ఇదే ప్రాథమికమైన శక్తి.

వ్యక్తిగతకృషి వల్ల ప్రాథమికమైన మార్పు వచ్చి, పరిచయాత్మకమైన పరివర్తన సాధింపబడుతుంది. ప్రాణిక, భౌతిక జీవనంలో నిశ్చలత, ఆధిపత్యం, పరిణామశీలమైన కార్యాచరణకు తగిన మానసిక ప్రేరణలు, వ్యక్తిత్వ వికాసం — వీటన్నిటి ఆధ్యాత్మీకరణ — ఇదంతా వ్యక్తిగత కృషివల్ల సాధింపబడేదే. దైవంతో సంసర్గ సమైక్యతలు మనిషి మనస్తత్వంలో పాక్షికంగానైనా ప్రతిఫలించటానికి పరివర్తన కాబడిన వ్యక్తిత్వం ఆధారభూతమవుతుంది. ఇది వ్యక్తి తన యొక్క తోడ్పాటుతో, సహకారంతో, తనకు తానుగా పురోగమించటానికి జరిపే కృషి. ఎందుకంటే ఇది మానసికమైన కృషి. మనసు తనను తానధిగమించి శాశ్వతంగా ఉన్నతంగా ఆరోహించ లేదు. ఆధ్యాత్మికరింపబడిన ఆదర్శమనస్తత్వం అందుకునే వరకు మనసుకు యెదుగుదల ఉంటుంది. అంతకు మించి ముందుకు దూసుకుపోతే తన పట్టు తప్పుతుంది. జీవితంపై పట్టు కూడా కోల్పోతుంది. అపుడు నిష్క్రియాత్మకుగాని, లేదా పారవశ్య విలీనంకిగాని (a trance of absorption), చేరుకుంటుంది. ఒక సమున్నత శక్తి, సత్వం లోనికి ప్రవేశించి, సత్వముయొక్క మొత్తం కార్యకలాపాలన్నీ, స్వాయత్తం కావించుకోవడం ద్వారా మాత్రమే, ఉన్నతతర పరిపూర్ణత చోటు చేసుకుంటుంది. స్వభావం, తన యావత్కార్యక్రమాన్ని, ఈ సమున్నత దివ్యశక్తి హస్తాలకి శాశ్వతంగా వప్పగించటం వ్యక్తిగత కృషికి ప్రత్యామ్నాయం. ఆకాంక్షించే దైవం యోగాధిపతి అయి, సత్వము యొక్క పూర్తి ఆధ్యాత్మిక ఆదర్శ పరివర్తన నిర్వహించటం ఈ యోగానికి రెండవదశ.

సమగ్ర దివ్యపరిపూర్ణత

రెండు ప్రత్యేక లక్ష్య లక్షణసమన్వితమైన మన ఈ యోగం, ఆదర్శవంతమైన ప్రాపంచిక జీవన పరిపూర్ణతకు మించి, అతీతంగా దానిని ఉద్ధరిస్తుంది. అంతే కాక, అదే సమయంలో, సంకుచిత మతసిద్ధాంతానికి అతీతంగా, సమున్నతంగా, ప్రగాఢంగా ముందుకు తీసుకునిపోతుంది. ఈ సమగ్ర పరిపూర్ణయోగం, మనిషిని మనో, ప్రాణ, దేహాలతో కూడిన దివ్య ఆధ్యాత్మికసత్వముగా, పరిగణిస్తుంది. కాబట్టి దీని లక్ష్యం మనిషియొక్క దివ్యస్వభావ పరిపూర్ణత విముక్తి. ఆధ్యాత్మిక సత్వము

సర్వాంతర్యామి స్థితి కలది — అనే భావన ఆధారంగా ఈ పూర్ణయోగం ప్రతిష్ఠితమై యున్నది. ఇతర లోకాలకు మరలిపోవటం వల్లగాని, లేదా వైశ్వానికంగా ఆత్మవినాశనం పొందటంవల్లగాని సారభూతంగా అది తన పరిపూర్ణతను సంతరించుకోదు. ఇంద్రియగ్రాహ్యంగా ఇపుడు మనం ఏ స్థితిలో ఉన్నామో అలాగే సర్వాంతర్యామిత్వ వాస్తవ చైతన్యం లోనికి యెదుగుదల ద్వారా సత్వము తన పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటుంది. వాస్తవానికి మనమెప్పుడూ అంతస్తత్వంలో, ఆ సర్వాంతర్యామిత్వ వాస్తవచైతన్యంయొక్క సత్వమే. సర్వోన్నత దివ్యత్వంలో సమైక్యత, విశ్వాత్మలో సమైక్యత, అతీతమూలాధారం నుంచి మరియు విశ్వజనీనత ద్వారా అతిమానస జీవనసరళి — ఈ మూడు మూలకాలు సారభూతంగా మానవునిలో సమగ్ర దివ్యపరిపూర్ణతను రూపొందిస్తాయి. కాకపోతే, వ్యక్తి తన జీవాత్మకు వాహికగా అందుకు తగిన ఉపకరణమయి నిలుస్తాడు, అయితే సారభూతంగా ఈ దివ్యాత్మ పరిపూర్ణత, మూలాధార దివ్యప్రకృతితో సాదృశ్యత, ఏకత్వము, దైవానికి ప్రతిరూపంగా ఆకృతి నివ్వటము, ఆ దివ్యరూపురేఖలు స్థూలదృష్టికి కనిపించేటట్లు చేయటం — దీనినే సాధారణంగా, 'సాదృశ్యముక్తి' అంటారు. మానవదాస్యం నుంచి దైవత్వం లోనికిది విముక్తి. లేదా 'గీత' అభివ్యక్తీకరించినట్లు, 'సాధర్మ్యగతి', విశ్వజనీనంగా, అంతరంగ ప్రతిష్ఠితమైన ఉన్న సర్వోన్నత దైవంతో ధర్మబద్ధంగా ఏకం కావటం (one in law of being with the supreme, universal and indwelling Divine). భౌతికపదార్థమునకు చెందిన ఆలోచనతో ముడిపడి చిక్కుకొని ఉన్న అమృతత్వాన్ని (the Immortal) ఎలా విడదీయటం, ఆలోచనాపూరితుడైన ప్రాణికజంతువుగా ఉన్న మనిషిలో మునిగి ఉన్న దైవీసంభూత బ్రహ్మానంద సంకేతాలను ఎలా వెలికితీయడం — ఇదే అసలు సమస్య మానవునికి, మానవజీవనానికి. దివ్యజీవనానికి ప్రతిబంధకంగా ఉండే చిక్కుముడిని విడదీయటానికే — ఈ యోగం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

మనం సంపూర్ణంగా జీవించటం ప్రకృతి ఆశయం
(సంపూర్ణంగా అంటే)

మనం మనముగానే తయారుగావడం అనేది జరగాల్సిన విషయం. కాని మన లోలోపల ఉన్న మనము ఏదో అదే సత్యమైన మనం. మనమైన ఆత్మను పొందాలంటే మనం శరీరాన్ని అధిగమించాలి. మనస్సును అధిగమించాలి. ప్రాణికాన్ని అధిగామించాలి. అంతర్గత జీవన వికసనం వల్ల మాత్రమే మనం ఆత్మను కనుగొనగలం. ఈ ప్రక్రియ ఒక్కసారి జరిగితే అక్కడ నుండే మనం ఆధ్యాత్మిక లేక దివ్యమానసాన్ని, దివ్యజీవనాన్ని, దివ్యదేహాన్ని రూపొందించుకోగలం. ఈ సాధన సమకూర్పు ద్వారా నిజమైన దివ్యజీవనానికి అనుగుణమైన ప్రపంచ పరిసరాల్ని సృష్టించుకోగలం. దివ్యప్రకృతి శక్తి మన ముందుంచిన తన చివరి ఆశయం ఇదే. ప్రతి వ్యక్తి తనలోని దివ్యసత్యాత్మను కనుగొని, ఆ దివ్యసత్వాన్ని నిజజీవితంలో సమగ్రంగా ప్రకటించాలి. ఇదే సాధకమైన అవసరం మనిషికి.

మన సంపూర్ణ అంతర్గత జీవనం ప్రకృతి ధ్యేయం. అలాంటి జీవనానికి మనం మన సత్తాను గూర్చి పూర్తి ఎరుక కలిగి వుండాలి. అచేతనగా, అర్థచేతనగా లేదా అసంపూర్ణ చేతనగా వుండడం ఒక స్థితి కావచ్చు. కాని అది పరిపూర్ణజీవనస్థితి కానేరదు. వ్యక్తి తన్ను గూర్చి, తన సత్తాయొక్క సత్యాన్ని గూర్చి సమగ్రంగా ఎరుక కలిగి వుండాలి. అప్పుడే అతడు వాస్తవంగా తన జీవితాన్ని తన స్వాధీనంలో వుంచుకోగలుగుతాడు. ఈ ఆత్మజాగృతే ఆధ్యాత్మికజ్ఞానం. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానసారం అంటే అంతర్గతంగా స్వతస్సిద్ధమై ఉన్న ఆత్మజ్ఞానచైతన్యం. ఈ జ్ఞానప్రక్రియ అంతా ఆత్మ తన్ను తాను రూపొందించుకోవటం కోసమే. ఆత్మజ్ఞానం తప్ప తక్కిన జ్ఞానమంతా చేతన వాస్తవమైన, తన్ను తాను విస్మరించి, మరల తన స్వస్థితికి చేరుకొనే పెనుగులాటే. అదంతా జీవి, తాను తన ఆత్మ అజ్ఞానం నుండి ఆత్మజ్ఞానంగా పరిణామం చెందుటకై చేసే పరిశ్రమయే.

చేతన స్థితి శక్తిని కలిగి వుంది. అది సమగ్ర క్రియాశక్తిగా రూపొందాలంటే పరిపూర్ణంగా ఆత్మస్వాధీనమై ఆత్మోపకరణంగా వుండాలి. అలాగాక అసంపూర్ణంగా స్వాధీనమైతే, అది అసమగ్రస్థితియే అవుతుంది. ఆత్మశక్తి కూడ దివ్యత్వమే. శక్తిహీనమైన ఆత్మ ఆత్మే కాదు. ఆధ్యాత్మిక చేతన స్వయంభువు. అది సహజమై,

క్రియాత్మకమై, స్వయంభువువై, కృతార్థమై వుంటుంది. అది ఉపయోగించే ఉపకరణం (శరీరం) దానియొక్క భాగమై వుండాలి. ఉపకరణం భౌతికమైనదే అయినా, అది ఆధ్యాత్మిక శక్తి ప్రకటనమునకు అర్హమైనదిగ రూపొందింపబడి వుండాలి. ఆత్మసంకల్పం యేదైనా అది సాఫల్యం చెందడానికి ఉపకరణాలు సామరస్యంగా కలసిపోవాలి. ఆత్మశక్తి — ఉపకరణంపై సార్వభౌమత్వం కలిగి వుండకపోతే, దానిని స్వాయత్తం చేసుకుని, దానికి యజమానిగా ఆధిపత్యం వహించకపోతే, దీని చర్య అసంపూర్ణమే అవుతుంది.

చివరిగా సంపూర్ణ జీవనానికి ఆనందం కావాలి. ఆయానందం పరిపూర్ణమై, బాహ్యవస్తుజాలం మీద ఆధారపడనిదై వుండాలి. అలాంటి ఆనందం వల్ల విశ్వజనీనత సంప్రాప్తిస్తుంది. విషాదము, బాధ, వేదన అసమగ్ర చిహ్నాలు. అవి అసంపూర్ణ చేతన వల్ల వస్తాయి. పరిపూర్ణజీవిగా, పరిపూర్ణ చేతనగా, పరిపూర్ణశక్తిగా వుంటూ పరిపూర్ణ జీవనం సాగించడం దివ్యజీవనం అవుతుంది. వ్యక్తి పూర్ణత, విశ్వజనీనతతోపాటు, అతీతంగా కూడ వుండాలి. దేశకాలాతీతంగా వుండక, జీవి, శరీరంపై, జీవంపై, భౌతిక ప్రపంచంపై ఆధారపడి వుంటే, అది పరిపూర్ణ, సమగ్ర ఆధ్యాత్మిక జీవనం కాదు.

వ్యక్తి పరిపూర్ణుడుగ వుండాలంటే విశ్వాత్మగ వుండాలి. అలాగాక అల్పమైన అహంకార పరిమితులతో వుండడం అసంపూర్ణ అస్తిత్వం అవుతుంది. స్వభావరీత్యా అహంకారం అసమగ్రమైంది. అది అసంపూర్ణ చేతనలో, అసంపూర్ణ శక్తిలో, అసంపూర్ణ ఆనందంలో జీవిస్తుంది. అది అజ్ఞానానికి, బలహీనతకు, బాధలకు, బానిసవుతుంది. ఒకవేళ దైవప్రకృతి స్పర్శచే ఆ బలహీనతలు తొలగినా, అది పరిమిత అస్తిత్వం, పరిమిత చేతనాశక్తి, పరిమిత ఆనందంలోనే జీవిస్తుంది. అస్తిత్వం అంతా ఒక్కటే. పరిపూర్ణ జీవితం అంటే ఏకమైన సత్యంలో (ఏకం సత్) వుండడం. సర్వులలో తనను, తనలో సర్వులను, అనుభూతి చెందడం; సర్వుల చేతనను ఎరుక కలిగి వుండడం, విశ్వశక్తిలో తన శక్తిని ఏకం చేయడం, సకలాత్మలను తన ఆత్మగా అనుభూతి చెందడం, సర్వుల ఆనందాన్ని తన ఆనందంగా భావించగలగడం, సంపూర్ణ జీవితానికిది అవసరమైన నిబంధన. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే భిన్నత్వంలో ఏకత్వ దర్శనం అవుతుంది.

కాని అలా పరిపూర్ణ విశ్వాత్మగా వుండాలంటే, వ్యక్తి పరాత్పర పురుషుడు

గా, లోకాతీత పురుషుడుగ తయారై వుండాలి. (one must be also transcendentally). మానవుని ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత శాశ్వతమైనది, సనాతనమైనది. మానవుని దేశకాలాతీత శాశ్వత పరాత్పర చేతనను కలిగి వుండక, దేహ, ప్రాణిక, మానసాలపై ఆధారపడి వుంటే, ప్రపంచంపై ఆధారపడి వుంటే, అలాంటి అతని జీవనం సంపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక జీవనం కానేరదు. కాని వ్యక్తి తన వ్యక్తిగత సూత్రాన్ని (the individual formula) మాత్రమే అధిగమించిన చాలదు, విశ్వప్రకృతి సూత్రాన్ని కూడా అధిగమించవలసి ఉంటుంది. ఎందుకంటే అపుడు మాత్రమే వ్యక్తిచేతన, విశ్వచేతన తమ తమ యదార్థస్థితిని కనుగొని సమన్వయపూర్వక సామరస్యంతో మెలగగలుగుతాయి. ఆ రెండు చేతనలు బాహ్యజీవితాలలో ఆధ్యాత్మికంగా అసమగ్రంగా వుంటాయి. కాని అంతర్గతంగా అవి ఆధ్యాత్మికసారాన్ని కలిగి వుంటాయి. అది తమ అంతర్గత ఆధ్యాత్మిక సారాన్ని గుర్తించగలిగినపుడు ఆధ్యాత్మికంగా స్వయంసమృద్ధమై, విముక్తిని పొందుతాయి. లేనిచో వ్యక్తి చేతన, విశ్వప్రకృతి చలితచాలనాలకు బానిసయై, తన ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యాన్ని కోల్పోతుంది. వ్యక్తిచేతన పరమాత్మలో ప్రవేశించి, సాయుజ్యం పొంది, అందు జీవించి, దాని స్వీయసృష్టిగా వుండిపోవాలి. అతని మనోప్రాణదేహాలు పరాత్పర తత్వంగా (పరమం పరం) మార్పు చెందాలి. (must be converted into terms of Supernature) అతని భావాలు, అనుభూతులు, దానిచే నడుపబడాలి. అంతేగాదు తాను అదే కావాలి. దాని స్వీయసృష్టిగా వుండిపోవాలి.

మన గమ్యం

భౌతిక ప్రకృతిలో పరిణామ మనేది వుంటే ఆ పరిణామం, చేతనతో, ప్రాణముతో కూడిన వ్యక్తిగతమై వుంటే, సమగ్ర సత్తా, సమగ్ర చేతన, సమగ్ర జీవితం, మన జీవితగమ్యమయి వుండాలి. అవి మన భవితవ్యంలో ముందుగనో, ఆలస్యంగానో ఆవిర్భావం చెందుతాయి. అచేతన నుండి బయల్వెడలు ఆత్మ, ఆ జడప్రాణభూమికల్లో పరిణామం చెందుతుంది. అది తన స్వస్థానానికి తిరిగి చేరుతుంది. లేదా ఆ పరిణామదశలో వ్యక్తిదశ అంతమైనపుడు పరమాత్మలో లీనమైపోవచ్చు. ఆపరమం పదంలో చేరిన చేతన తిరిగి రావచ్చు. ఆ తిరుగు ప్రయాణం నిరాశని స్పృహలతో కూడినదిగ వుండదు. అది జీవితంలో సమగ్ర ఆధ్యాత్మిక పరిణతితో

కూడి వుంటుంది. సుఖదుఃఖాలతో కూడి, తన సత్యాన్ని, ప్రపంచసత్యాన్ని కనుగొనుటలో జయాపజయాలు పొందుచు, అసంపూర్ణంగా సాగిపోయే మన పరిణామం, తొలి దశ అవుతుంది. ప్రకృతిలో ఆధ్యాత్మిక పరిణామం యీ దశ నుండి మున్ముందుకు, దివ్య జ్ఞానసంసిద్ధికి, ఆత్మవికసనానికి, దివ్యదర్శనానికి సాగిపోవాలి. అంతవరకు అది మనకు, still a Suprenature.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావనువాదం: బి. నరసింహయ్య

పుస్తక అనుబంధం:

కాంతి కిరణాలు

ఉన్మీలనం అంటే శక్తి ప్రభావాలను, పురోగతి కోసం అందుకొని వినియోగించుకోవాలనే సంకల్పం. దివ్యచేతనతో సంసర్గం కలిగి ఉండాలనే నిరంతర ఆకాంక్ష. శక్తి, చైతన్యాలు నీతోనే, నీ చుట్టూనే, నీ లోనే ఎప్పుడూ ఉన్నాయని, మరియూ ఇంకా వాటిని అందుకోవటం కోసం నీలో నీవు ఎంతమాత్రం అవరోధం రానీయవనే విశ్వాసం.

*

ప్రేమకి మరియు కాంతికి ఉన్మీలనం — సరిగ్గా ఇదే నా సమాధానం నీ గత ఉత్తరానికి. చేతనలో మరింత ఉన్నతంగా యెదుగు. మరింత విశాలంగా ప్రేమించు. కాంతికి తెరుచుకుని ఉండు. దారి తప్పడాలనేవి ఉండవు. విశ్వమంత విశాలంగాను, సర్వతోముఖ గ్రహణశక్తితోను ఉండాలి నీవు, యోగాన్ని అధిష్ఠించటానికి.

ఆగస్టు 2, 1962

*

విస్తృతి: విశ్వవిశాల పరిధిని దాటి, మించి ఇంకా నీవు విస్తృతమవు.
పురోగతికి కావల్సిన అవసరా లన్నటికీ నీవు బాధ్యత వహించు. వాటిని దైవసమైక్యతా పారవశ్యంలో పరిష్కరించు. అపుడు నీవు దివ్యత్వాన్ని పొందుతావు.

నవంబరు 13, 1957

శక్తిని అవరోహింపజేసి సంకుచిత అల్పమానవత్వంలోనికి బలవంతంగా చొప్పిం చేందుకు చేసే ప్రయత్నం కంటే వీలైనంత విశాలంగా విస్తృతి పొంది ఉన్మీల నమై ఉండటం మరెంతో సమర్థవంతమైనది.

డిశంబరు 7, 1964

*

గ్రహణశక్తి: దైవకార్యవిధానాలను ఆకళింపు చేసుకొని నిలుపుకోగలిగే సామర్థ్యమే, గ్రహణశక్తి అంటే.

*

చైతన్య విస్తృతి, ఏకోన్ముఖ ఆకాంక్ష — లతో గ్రహణశక్తి పెంపొసగుతుంది.

డిశంబరు 22, 1934

*

గ్రహణశక్తి నీలో లోపించింది. అది అభివృద్ధి కాబడాలి. ఇందుకు నీవు (open) ఉన్మీలనం కాబడి వుండాలి. ఉన్మీలనం కాబడాలంటే నిన్ను నీవు అర్పణ కావించు కోవాలి. నిశ్చయంగా నీవు చేస్తూన్నదేమంటే, ఇంచుమించు సచైతన్యంగానే దివ్య ప్రేమను, శక్తులను నీ వైపు ఆకర్షింపచేసుకునే ప్రయత్నం. ఈ ప్రయత్నం మంచిది కాదు. ప్రతిఫలాపేక్ష లేకుండా, లెక్కలు కట్టకుండా, అర్పణ కావించుకో. అప్పుడు నీవు స్వీకరించటానికి యోగ్యంగా ఉంటావు.

*

నీకు వున్నది, నీవు చేసినది, నీవు అయినది — నీ సర్వస్వమూ ఆనందంగా సమ ర్పణ కావించుకునే ప్రేరణ కలిగి ఉండటం — ఇదే గ్రహణశక్తి కలిగి ఉండటం అంటే.

*

స్వచ్ఛత: దైవప్రాబల్యాన్ని తప్ప మరేయితర ప్రాబల్యాన్ని అంగీకరించకపోవటం — ఇదే స్వచ్ఛత అంటే.

*

దివ్యంగా ఆలోచించటం, దివ్యంగా భావించటం, దివ్యేచ్ఛ కలిగి ఉండటం — ఇదే ఈ భూమి మీద నిజమైన స్వచ్ఛత.

సెప్టెంబరు 24, 1945

నిరాడంబరత: నిరాడంబరత సామరస్యాన్ని వ్యక్తీకరించటానికి సర్వశ్రేష్టమైనది.

*

నిరాడంబరతలో గొప్ప సౌందర్యము ఉంది.

*

నిజమైన ఆధ్యాత్మికత చాలా నిరాడంబరంగానే ఉంటుంది.

మార్చి 6, 1971

*

ఆధ్యాత్మికత అంటేనే, సర్వోత్తమ నిరాడంబరత.

మార్చి 6, 1971

*

నమ్రత — వినయం: ఉన్నతమైనవాళ్ళెప్పుడూ వినయంగా నిరాడంబరంగానే ఉంటారు.

*

దివ్యమార్గంలో ముందుకు కొనసాగే కొలదీ మనం మరింత వినయంగా ఉంటాం. ఇంకా చేయవలసినదానితో పోల్చినపుడు మనం చేసినదేమీ కాదని తెలుసుకుంటాం.

జూన్ 4, 1956

*

అధికుడనని, అల్పుడనని, ప్రముఖుడనని, లేదా చాలా సాధారణుడనని, ఎప్పుడూ నీవు అనుకోకు. నిజానికి మనమేమీ కానే కాము. దైవము ఎలా ఉండాలని ఇచ్ఛగిస్తే మనమలా ఉండవల్సిన వాళ్లమే.

*

మనమేమీ కాము అనే వాస్తవమైన అవగాహనతో, మనమేమీ చేయలేమని — తెలిసినవాడు, చేసేవాడు, ఉన్నవాడు కేవలం సర్వేశ్వరుడు మాత్రమేననే జ్ఞానంతో వివేకవంతులమవుతున్నాం.

*

ఉన్నది సర్వేశ్వర చైతన్యం, ఈశ్వరేచ్ఛ, మాత్రమే. ఈ 'నేను' నేను కాదు. ఈ అవగాహనలో ఉండటమే నిజమైన నమ్రత.

నిజంగా నిష్కపటమైన నమ్రత మనకు రక్షణ కవచం. అనివార్యంగా అహాన్ని నిర్మూలించటానికి ఇది అత్యంత నమ్మకమైన మార్గం.

*

నీ వ్యక్తిగత విలువ లేదా నీ వ్యక్తిగత సాధన ఎంతటిదైనా కానీ, యోగానికి ముందుగా కావల్సిన మొట్టమొదటి శ్రేష్ఠగుణం — నమ్రత.

(సశేషం)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సమాచార పత్రం

ప్రకటనలు:

1) సొసైటీ బీచి ఆఫీసు ప్రాంగణంలో 2009 ఆగస్టు 13, 14 తేదీలలో శ్రీఅరవిందుల యోగంకి సంబంధించిన అధ్యయన, సాధన తరగతులు నిర్వహింపబడుతాయి. శ్రీఅరవిందులవారి జన్మదిన వేడుకలు, ఆగస్టు 15 న, స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ వేడుకలు జరుగుతవి.

2) ఆగస్టు 2009, 16 నుంచి 22 వరకు 'సావిత్రి' అధ్యయన శిబిరం, డా. అలోక్ పాండేగారిచే నిర్వహింపబడుతుంది.

కేంద్ర బ్రాంచీల గురించిన వార్తలు:

వడోద్రా (గుజరాతు) బ్రాంచివారు: మహిళా సమ్మేళనాన్ని ఫిబ్రవరి 7,8 తేదీలలో నిర్వహించారు. శ్రీమాతారవిందుల నిర్దేశిత సూత్రాల కనుగుణంగా విద్యావిధానం గురించిన ప్రసంగాలు, చర్చలు జరిగాయి. యం.యస్. విశ్వవిద్యాలయం, వడోద్రా ఛాన్సలరు శ్రీమతి మృణాళినీ దేవి పువార్ గారు ముఖ్య అతిధిగా విచ్చేశారు. చెన్నై (తమిళనాడు) బ్రాంచివారు 2009 ఫిబ్రవరి 1, 8, 15 మరియు 22 తేదీ

లలో ప్రముఖ వక్తలచే ప్రసంగాలు నిర్వహించారు.

అల్హాబాద్ (ఉ.ప్ర) కేంద్రంవారు, 'భారతీయ సంస్కృతి — శాస్త్రవిజ్ఞానం' అంశంగా ఫిబ్రవరి 15 న గోష్ఠి నిర్వహించారు. ఆచార్య పి.యమ్. భండారి, డా. యం. యం. వర్మగారలు ప్రసంగించారు.

బాదల్పూరు (ఉ.ప్ర) కేంద్రంవారు 'శ్రీఅరవిందులు — సంస్కృతి' అంశంగా గోష్ఠి నిర్వహించారు.

గుంటూరు (ఆంధ్రప్రదేష్) బ్రాంచివారు ఫిబ్రవరి 15 న యువజనశిబిరాన్ని నిర్వహించారు. శ్రీ పి. సి. స్వరూప్‌గారు నిర్వాహకులుగా వ్యవహరించారు. సుమారు 75 మంది యువకులు పాల్గొన్నారు. శ్రీఅరవిందుల దివ్యసందేశాన్ని వారికి పరిచయం చేశారు.

ధరమ్ పేఠ్ (మహారాష్ట్ర) కేంద్రం వారు యువకులకు అధ్యయన శిబిరాన్ని, డిశంబరు 10 నుంచి 15 వ తేదీ వరకు నిర్వహించారు. అంశం 'చైతన్యము'.

నైరోబి (కెన్యా) కేంద్రం వారు 3600 పుస్తకాలు, నైరోబీలోని మహిళా వైద్యాలయానికి బహుకరించారు. నైరోబీ కేంద్ర కార్యదర్శిగారు శ్రీమాత బోధనలున్న పుస్తకాలు కేంద్రంలో గోష్ఠికి హాజరైనవారికి పంచిపెట్టారు. ఫిబ్రవరి 19, 2009 న గోష్ఠి నిర్వహించారు.

తన సంపూర్ణ సాఫల్యతయొక్క ప్రతిస్పందనలో
మన జీవితం కనుగొంటుంది:
మీద అవధులులేని, అలజడిలేని ప్రశాంతభరిత దివ్యానందాలు,
కింద అత్యద్భుత దివ్యాలింగనానుభూతి.

— శ్రీఅరవిందులు

(సావిత్రి, పుట 315)